

**Sentința penală nr. 62/2015 a Tribunalului Cluj, Secția penală,
în cazul a 21 de inculpați, membri MISA**

R O M Â N I A

**Tribunalul Cluj
Secția penală**

Dosar nr. 22351/3/2007

Sentința penală nr. 62/2015

Ședința publică de la 11 februarie 2015

Instanța constituită din:

Președinte Ariana-Lăcrimioara Ilieș

Grefier Diana Călugăr

S-a luat spre examinare cauza penală privind pe inculpații Bivolaru Gregorian, Catrina Nicolae, Buruiană Ovidiu Eusebio, Necula Marius, Roșu Petru, Roșu Camelia, Bozaru Dan, Vișan Teodora Camelia, Țânțaș Mihaela, Lomoș Dumitru Remus, Mihăilescu Diana Silvia, Hangan Liana Maria, Cojocaru Costică, Lazăr Mariana Cipriana, Radu Iuliana, Stroe Cristina, Țiplea Grigore, Negîci Mihai Robert, Bozdoc Alexandru Cristian, Visterneanu Lăcrămioara și Dochinoiu Diana, trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de persoane prevăzute de art. 13 din Legea nr. 678/2001 și Legea nr. 39/2003.

La apelul nominal făcut în cauză se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Instanța constată că mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 4 februarie 2015, care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Tribunalul

Prin rechizitoriul Ministerului Public, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate și Terorism – Serviciul Teritorial București, s-a dispus trimiterea în judecată penală a următorilor inculpați astfel [*a se vedea lista de mai sus, unde, la infracțiunea de trafic de persoane s-au adăugat alte câteva, în funcție de persoana trimisă în judecată*].

Potrivit uzanțelor, în această parte a hotărârii, instanța ar trebui să procedeze la descrierea actului de sesizare, însă în acest moment, instanța apreciază că acest lucru nu se va realiza. În primul rând datorită faptului că numărul de pagini al acestui rechizitoriu este enorm, depășind peste 1.000 de pagini, cuprinse în peste 100 volume. În al doilea rând datorită faptului că doar o treime din cuprinsul rechizitoriului se referă strict la faptele deduse judecății, iar celelalte părți sunt un eseu al unui preot referitor la fenomenul MISA, iar restul este o analiză psihologică despre respectivul fenomen. Trebuie menționat faptul că un astfel de volum de muncă depus de organul de urmărire penală este un efort care totuși poate fi apreciat, însă instanța

concluzionează că nu este elocvent, precis, fără echivoc pentru a rezolva, din punct de vedere juridic, dacă se poate rezolva pe această cale, fenomenul MISA.

Ca atare, instanța va proceda la prezentarea succintă doar a încadrării juridice a faptelor reținute de către organul de urmărire penală a faptelor pentru fiecare inculpat în parte.

[...]:

În cuprinsul actului de sesizare, apare și secțiunea referitoare la latura civilă [...]:

Urmează, în actul de sesizare, secțiunea privind măsurile asigurătorii dispuse [...]:

Prima problemă pe care instanța o va trata este cea referitoare la *legea penală mai favorabilă* aplicabilă în cauză cu privire la toți inculpații. Identificarea legii penale mai favorabile se va face având în vedere dispozițiile Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014 prin care s-a dispus ca aplicarea dispozițiilor art. 5 C.pen. să se facă în mod global și nu pe instituții juridice autonome. Legea penală mai favorabilă se determină prin compararea legilor succesive, stabilirea în concret a legii mai favorabile și, în final, aplicarea acesteia în ansamblu.

În primul rând, pentru determinarea legii penale mai favorabile în speța de față trebuie analizată succesiunea celor două Coduri penale care a intervenit de la săvârșirea presupuselor fapte până la judecarea lor definitivă.

În al doilea rând, trebuie analizate și comparate dispozițiile penale din cadrul următoarelor legi penale speciale incidente în această cauză. Această analiză se va face, după caz, ori în raport de dispozițiile din noul Cod penal (care a preluat o parte din infracțiunile prevăzute de aceste legi) ori în raport de dispozițiile penale care s-au succedat chiar în cadrul respectivelor legi penale speciale:

1. Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate – dispozițiile art. 7 din această lege incidente în speța de față au fost abrogate și se regăsesc acum în dispozițiile art. 367 NCP.

2. Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane – dispozițiile art. 12 din această lege incidente în speța de față au fost abrogate și se regăsesc acum în dispozițiile 210 alin. (1) lit. a) NCP.

3. O.U.G. nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României – dispozițiile art. 70 din această lege incidente în speța de față au fost abrogate și se regăsesc acum în dispozițiile art. 262 NCP.

4. O.U.G. nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii – în această lege au intervenit modificări ale tratamentului sancționator aplicabil unora dintre dispozițiile incidente în cauză, care vor fi comparate între ele.

5. Legea nr. 8/1996 – privind dreptul de autor și drepturile conexe – în această lege au fost abrogate sau au intervenit modificări ale tratamentului sancționator aplicabil unora dintre dispozițiile incidente în cauză care vor fi comparate între ele.

6. O.U.G. nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România – art. 1 incident în cauză a fost abrogat de art. 98 din Titlul II din Legea nr. 187/2012.

În urma analizei globale comparative a dispozițiilor succesive intervenite de la data săvârșirii faptelor până la data judecării cauzei, instanța apreciază că dispozițiile noului Cod penal sunt mai favorabile decât cele ale Codului penal din 1969 și ale dispozițiilor anterioare din legile penale speciale care acum sunt cuprinse în noul Cod penal. Tratamentul sancționator prevăzut de noul Cod penal este mult mai blând în ceea ce privește limitele de pedeapsă.

Pedepsele au scăzut semnificativ, iar în unele situații chiar foarte mult, cum este cazul infracțiunii de grup infracțional organizat, unde maxima pedepsei a fost micșorată cu 15 ani. Aplicarea instituției prescripției speciale astfel cum este reglementată de noul Cod penal are de asemenea ca rezultat, per ansamblu, o situație mai favorabilă pentru inculpați.

Analizând dispozițiile privitoare la instituția prescripției, deși noul Cod penal este mai aspru din acest punct de vedere, deoarece actualul Cod penal consacră în art. 155 alin. (4) împlinirea termenului de prescripție, indiferent de numărul întreruperilor, dacă s-au depășit cu încă o dată termenele generale prevăzute de art. 154, în timp ce în Codul penal din 1969, anterior modificării operate prin Legea nr. 63/2012, prescripția se socotea împlinită dacă se depășeau termenele generale cu încă jumătate, după calcularea tuturor termenelor de prescripție specială rezultă o situație mai favorabilă inculpaților. Cu toate acestea, ținând cont că legea penală mai favorabilă trebuie aplicată în mod global, chiar în situația în care se aplică prescripția specială din noul Cod penal la noile liniile de pedeapsă, termenele de prescripție specială se împlinesc la mai multe infracțiuni decât dacă s-ar aplica prescripția specială din vechiul Cod penal raportat la limitele de pedeapsă din vechile reglementări. Aceasta este posibil deoarece de la data săvârșirii presupuselor infracțiuni s-a scurs foarte mult timp și deoarece maxima pedepsei a scăzut în unele cazuri considerabil, astfel că și în situația în care se aplică dispozițiile mai aspre privind prescripția specială raportat la limitele de pedeapsă mai blânde din noul Cod penal, termenele de prescripție s-au împlinit pentru mai multe infracțiuni decât dacă s-ar aplica vechea reglementare.

Astfel, în ceea ce privește limitele de pedeapsă – noul Cod penal și forma aplicabilă în prezent a legilor penale speciale menționate mai sus (pentru situațiile în care respectivele infracțiuni nu au fost introduse în noul Cod penal); iar în ceea ce privește instituția prescripției speciale a răspunderii penale – noul Cod penal. Trebuie făcută precizarea că, în ceea ce privește faptele la care nu este precizată în Rechezitoriu data exactă la care a fost epuizată săvârșirea faptei, indicându-se de către procuror informații incomplete, intervale de timp inexacte (gen „în perioada 2001-2004”) sau neprecizându-se nicio dată, s-a luat în considerare ca dată de la care începe să curgă termenul de prescripție data de 18 martie 2004 la care au fost efectuate perchezițiile în cauză pe care Parchetul o consideră ca fiind data la care „au intervenit organele de urmărire penală”. Nu trebuie considerat ca fiind un punct de vedere în conformitate cu realitatea obiectivă, dar a fost abordat pentru a simplifica argumentația, cu atât mai mult cu cât, chiar și luând în considerare această dată ipotetică, care este în mod vădit în defavoarea inculpaților, termenele de prescripție specială tot s-au împlinit.

În concluzie, aplicarea legii penale în vigoare la data judecării cauzei este mai favorabilă, având în vedere faptul că este eliminat concursul de infracțiuni, deoarece singura infracțiune neprescrisă ar rămâne infracțiunea de trafic de persoane, în timp ce, dacă s-ar aplica legea penală în vigoare la data săvârșirii presupuselor fapte, infracțiunile care ar rămâne neprescrise ar fi două, cea de grup infracțional organizat și cea de trafic de persoane. În această a doua variantă s-ar impune aplicarea dispozițiilor penale privitoare la pluralitatea de infracțiuni în forma concursului, ceea ce ar duce în mod indubitabil la majorarea pedepselor care s-ar putea aplica.

Următoarea problemă care trebuie tratată de către instanță este cea referitoare la nelegalitatea unor probe folosite de către organul de urmărire penală și depuse ca atare la dosar.

Înainte de a aprecia asupra valorii unei probe, instanța este obligată să verifice legalitatea administrării mijlocului de probă, deoarece în cazul în care se constată că mijloacele de probă sunt obținute ilegal, acestea nu pot fi folosite în procesul penal, urmând a fi excluse.

În ședința de judecată din data de 24.09.2014, inculpata Dochinoiu Diana a solicitat instanței depunerea la dosarul cauzei de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a mandatelor de interceptare a convorbirilor inculpatei Dochinoiu Diana cu nr. 00229/13.02.2003, nr. 00956/16.05.2003, nr. 00214/11.02.2003, nr. 1002105/12.11.2003, nr. 002404/23.12.2003 și nr. 001537/13.08.2003. Depunerea acestora era necesară pentru ca instanța să poată verifica legalitatea solicitării și obținerii acestui mijloc de probă, în virtutea atributului său legal de apreciere a probelor și a condițiilor în care acestea au fost relevate prin intermediul mijloacelor de probă, conform art. 103 alin. (1) raportat la art. 102 alin. (2) NCPP. Prin încheierea de ședință din data de 29.10.2014 instanța de judecată a respins cererea inculpatei, apreciind ca „nepertinentă această probă, sens în care va respinge cererea, fiind date obținute sub regimul altei legi”. Prin urmare, la dosarul cauzei nu au fost depuse mandatele de interceptare a convorbirilor. Sancțiunea pentru imposibilitatea verificării legalității administrării unei probe (în speță a emiterii unei mandat de interceptare și înregistrare a unor convorbiri telefonice) este cea a excluderii probei din cadrul procesului penal pentru lipsa unor garanții de legalitate a probei astfel obținute, conform art. 103 C.proc.pen.

Imposibilitatea instanței de a verifica legalitatea formulării cererii de autorizare a interceptării convorbirilor telefonice ale inculpatei Dochinoiu Diana, care nu au fost depuse la dosarul cauzei, are consecințe cu atât mai grave cu cât există indicii serioase că nu au fost respectate condițiile legale impuse de art. 13 cu referire la art. 3 din Legea nr. 51/1991.

În rechizitoriu se specifică că aceste mandate au fost emise în baza Legii privind siguranța națională: „Astfel, în conformitate cu prevederile art. 91¹ și urm. C.proc.pen., și art. 13 raportat la art. 3 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a emis mandatele nr. 00229/13.02.2003, nr. 00956/15.05.2003 și nr. 00214/11.02.2003 pentru interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice de la postul telefonic cu nr. 0723.577.181 având ca utilizator pe învinuita Dochinoiu Diana (...) și mandatele nr. 1002105/12.11.2003, nr. 002404/23.12.2003 pentru numerele de telefon 310.33.35, cu nr. 001537/13.08.2003 pentru nr. 313.36.57 și nr. 424.25.42 aparținând SC EXTAZ SRL” (filele 579-580 din Rechizitoriu).

În mod evident conținutul mandatelor de interceptare este incompatibil cu infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată inculpata. În consecință, pentru a verifica legalitatea emiterii mandatelor de interceptare a convorbirilor telefonice ale inculpatei Dochinoiu Diana purtând nr. 00229/13.02.2003, 00956/16.05.2003 și 00214/11.02.2003 era necesar ca instanța să poată verifica dacă emiteria acestor mandate s-a făcut în baza unor cereri de autorizare legale. Instanța trebuia să poată verifica, de asemenea, dacă prelungirea mandatelor de interceptare a convorbirilor a fost făcută în baza unor cereri de prelungire întemeiate [având conținutul impus de art. 13 alin. (2) din Legea nr. 51/1991].

Este evident că activitatea inculpatei Dochinoiu Diana și a SC Extaz SRL, nu constituia o amenințare la siguranța națională, aspect care ridică mari semne de întrebare cu privire la legalitatea emiterii acestor mandate.

Cenzurarea modalităților de interceptare a convorbirilor inculpatului de către organele competente este impusă de art. 139 alin. (1) și (2) C.proc.pen. care stabilește în prezent că singurul organ competent să autorizeze interceptarea și autorizarea comunicărilor în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale este judecătorul de drepturi și libertăți.

Prin verificarea efectuată de către instanță, se puneau în valoare dispozițiile art. 287 C.proc.pen. din 1968 care obliga instanța să verifice legalitatea și temeinicia tuturor probelor,

inclusiv a celor administrate de organele de urmărire penală, pentru ca după încheierea dezbaterilor singurul temei al hotărârii ce va fi pronunțată să fie constituit de probe a căror autorizare și administrare a fost temeinic analizată de către instanță, orice probă obținută în mod nelegal urmând a fi exclusă de instanță conform art. 102 alin. (2) NCPC.

Această obligație a instanței se regăsește în noul Cod de procedură penală „verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală” se face de către judecătorul de cameră preliminară, potrivit art. 342 C.proc.pen. Chiar dacă legea română dădea această posibilitate procurorului în anul 2003, prin deciziile sale CEDO a statuat deja că autorizarea interceptărilor de către un procuror „este incompatibilă cu gradul minim de protecție cerut de supremația dreptului într-o societate democratică”.

Având în vedere considerentele expuse mai sus, se impune constatarea nelegalității probelor obținute prin interceptările și înregistrările audio.

Mijlocul de probă reprezentat de procesul-verbal cu privire la redarea convorbirilor telefonice ale inculpatei Dochinoiu Diana, interceptate în anul 2003 a fost întocmit de procuror la data de 13.02.2006, după ce a intrat în vigoare Legea nr. 281/2003 (la data de 1.01.2004). Dispozițiile procedurale sunt de imediată aplicare și prin urmare la întocmirea procesului-verbal din data de 13.02.2006 de redare a convorbirilor telefonice ale inculpatei Dochinoiu Diana trebuiau respectate dispozițiile art. 91³ alin. (2) și (3) C.proc.pen. în sensul că instanța de judecată trebuia să hotărască pe baza unor dezbateri contradictorii între procuror și părți care dintre informațiile culese prezintă interes în soluționarea cauzei și să încheie proces-verbal în acest sens, dispunând totodată prin încheiere distrugerea înregistrărilor ce nu sunt folosite ca mijloace de probă în cauză.

Nu are relevanță faptul că autorizarea efectuării interceptărilor telefonice a fost dispusă înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003 care stabilește competența exclusivă a instanței de judecată de a autoriza interceptările comunicărilor inclusiv în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale, din moment ce în cazul interceptărilor și înregistrărilor audio mijlocul de probă este constituit de procesul-verbal de redare a înregistrărilor și nu de înregistrarea propriu-zisă sau de suportul magnetic al acesteia. Prin urmare, administrarea mijlocului de probă, și anume procesul verbal de redare a probelor s-a făcut în momentul în care era în vigoare Legea nr. 281/2003, astfel încât trebuiau respectate dispozițiile procedurale impuse de art. 91³ C.proc.pen. în vigoare la acea dată, dispoziții ce nu au fost respectate în fapt.

Apreciem că nu este corect punctul de vedere al Parchetului, invocând sentința penală nr. 49/06.11.2002 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, susține că pentru interceptările autorizate în conformitate cu prevederile art. 91¹ și urm. C.proc.pen. din 1968 și art. 13 raportat la art. 3 din Legea nr. 51/1991, deci înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003, nu era incidentă procedura prevăzută în vechiul Cod de procedură penală de dispozițiile art. 91³ alin. (6) C.proc.pen. pe considerentul că aceasta nu se poate aplica retroactiv, întrucât, așa cum am precizat, în cazul interceptărilor audio mijlocul de probă este procesul-verbal de redare al înregistrărilor care trebuie administrat după regulile în vigoare la data întocmirii sale și nu după reguli abrogate. De altfel, sentința penală invocată de către Parchet, pe lângă faptul că nu constituie izvor de drept, soluționează o situație diferită, în care mijlocul de probă, adică procesul-verbal de redare a convorbirilor, fusese deja întocmit înainte de intrarea în vigoare a legii nr. 281/2003 după reguli procedurale atunci în vigoare, nefiind necesară, în accepțiunea instanței, o reautorizare a acestuia de către instanța de judecată. În speța de față însă, procesul-verbal a fost întocmit după intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003.

În sprijinul tezei că interceptările convorbirilor telefonice în temeiul Legii nr. 51/1991 și utilizarea informațiilor astfel obținute ca probe într-un proces penal vizând infracțiunile de drept comun (ce exclude infracțiunile contra siguranței naționale) nu sunt în acord cu legea, pledează și dispozițiile legii nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea S.R.I. care converg spre ideea că Serviciul Român de Informații în activitatea sa informativă nu poate decât să transmită informațiile culese organelor de urmărire penală pentru valorificarea acestora ca indicii și nu ca probe în privința proceselor instrumentate pentru cercetarea unor infracțiuni de drept comun; această distincție între categoria indiciilor și cea a probelor în înțelesul procedurii penale este tranșată implicit de dispozițiile art. 10 și art. 11 din Legea nr. 14/1992 în sensul că în mod exclusiv doar actele de constatare ale unor amenințări la adresa siguranței naționale pot constitui mijloc de probă și în nici un caz actele de constatare (interceptări și înregistrări telefonice) care ar cuprinde elemente de fapt privind infracțiuni de drept comun. Întrucât art. 13 din Legea nr. 14/1992 interzice în mod expres ca organele Serviciului Român de Informații să efectueze acte de cercetare penală, deci inclusiv strângerea de probe ca principală activitate de cercetare penală.

Legiuitorul a limitat prin urmare categoria actelor de constatare care pot constitui mijloc de probă la actele de constatare a unor amenințări la adresa siguranței naționale sub forma unor infracțiuni contra siguranței naționale din considerentul că activitatea informativă desfășurată de S.R.I. este una specifică, necesară pentru salvagardarea unei rațiuni de stat și care nu întotdeauna poate să se circumscrie condițiilor riguroase impuse de Codul de procedură penală dată fiind «clandestinitatea» atât a activităților de amenințare la adresa siguranței naționale, cât și a celor de contracarare a acestor amenințări.

Vor fi prezentate în continuare considerațiile pe care instanța le-a avut în vedere cu privire la nelegalitatea proceselor-verbale de percheziție întocmite cu ocazia perchezițiilor domiciliare efectuate în data de 18.03.2004 și 19.03.2004 la reședința inculpatului Bivolaru Gregorian și a altor practicanți yoga.

La data de 12.03.2004 Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a început urmărirea penală în rem în Dosarul de urmărire penală nr. 720/P/2003, din care a fost disjuns Dosarul de urmărire penală al prezentei cauze, nr. 6D/P/2004, sub aspectul infracțiunilor prevăzute de art. 11 lit. b) din Legea nr. 87/1994 pentru combaterea evaziunii fiscale republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. art. 7 cu aplicarea art. 2 lit. b) pct. 14 și 18 din Legea nr. 39/2003 și art. 23 lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor.

Ignorând obiectul dosarului de urmărire penală în baza căruia au fost obținute autorizațiile de percheziție, respectiv infracțiunile prezentate mai sus, autoritățile romane au procedat la efectuarea în data de 18.03.2004 au avut loc percheziții în 16 imobile proprietate privată ale unuia dintre inculpații din prezenta cauză, printre care și inculpații Nicolae Catrina, Visterneanu Lăcrămioara, Radu Iuliana, Lazăr Mariana Cipriana, Roșu Petru și Roșu Camelia sau ale unor simpatizanți MISA etc., pentru infracțiuni informatice, în nici un caz legate de evaziune fiscală sau spălare de bani. Astfel, perchezițiile au fost autorizate prin Autorizația de percheziție nr. 63/16.03.2004 emisă de Tribunalului București. O dată cu aceasta a fost emisă și Autorizația de ridicare de bunuri nr. 64/16.03.2004 care autoriza în baza art. 55 și urm. din Legea nr. 161/2003 ridicarea bunurilor „ce conțin date informatice, date referitoare la traficul informațional sau date referitoare la utilizatori”.

Procurorul General al Parchetului Curții de Apel București a solicitat în data de 17.03.2004 șefului Jandarmeriei Române, în vederea efectuării perchezițiilor în cele 16 imobile vizate în

Dosarul de cercetare penală nr. 720/P/2003, efective necesare pentru desfășurarea unor activități în combaterea traficului de droguri și a prostituției! Datorită acestei solicitări exprese care conținea elemente false referitoare la anchetă, au fost puse la dispoziție jandarmi și mascați special antrenați și pregătiți pentru astfel de misiuni. Aceste efective speciale au fost înarmate și au procedat la efectuarea unor percheziții barbare în urma cărora au fost ridicate zeci de obiecte personale și chiar intime, fără legătură cu obiectul percheziției, iar persoanele identificate în imobilele percheziționate au fost supuse unui regim de tortură psihică și chiar fizică ore în șir. Persoanele percheziționate au formulat plângeri penale împotriva celor care au efectuat perchezițiile, procurori și jandarmi.

Cu ocazia efectuării acestor percheziții au fost încălcate toate dispozițiile procesual penale care reglementează această instituție valabile la data de 18.04.2004. Astfel au fost încălcate dispozițiile art. 92 alin. (2) C.proc.pen. din 1968.

În urma declarațiilor din data de 3.10.2008, date în fața Tribunalului Sibiu în cauza nr. 405/85/2005 avându-l ca inculpat pe Bivolaru Gregorian, a martorilor asistenți Alexandrescu Laura Ioana și Alexă Ana de la una dintre perchezițiile efectuate în data de 18.03.2004 la imobilul din București, sector 5, str. Vasile Grozavu nr. 2 (înscrisuri depuse de inculpatul BG [Gregorian Bivolaru]), au reieșit elemente că au fost încălcate dispozițiile art. 92 alin. (2) C.proc.pen. care prevede că „nu pot fi martori asistenți minorii sub 14 ani, persoanele interesate în cauză și cei care fac parte din aceeași unitate cu organul care efectuează actul procedural”.

Din aceste declarații rezultă fără echivoc că toți martorii asistenți care au asistat la toate perchezițiile din 18.03.2004 au fost studenți la drept care efectuau practică. Așa cum au arătat martorele asistente, modalitatea în care au fost recrutate de către procuror și recompensa obținută, respectiv faptul că s-a eliberat o adeverință pentru facultatea de drept cu mențiuni care determinau acordarea ulterioară a unei note pentru practica efectuată în cadrul Parchetului, dovedesc fără echivoc că ele făceau parte din categoria persoanelor interesate în cauză, atitudinea procesuală acestor martori asistenți fiind viciată. Martorii asistenți au fost împreună cu procurorul de caz timp de 3 ore înainte de efectuarea percheziției, interval de timp în care li s-a adus la cunoștință care este infracțiunea cercetată și ce se urmărește prin realizarea acestor percheziții. Astfel, deși percepția acestor martore a fost una distorsionată de faptul că aveau informații anterioare despre natura cauzei, precum și de faptul că urmăreau să fie apreciate pozitiv de către procurorul de caz, cel care emitea adeverința de practică, niciuna nu a făcut obiecțiuni în momentul încheierii procesului-verbal de percheziție.

A fost încălcat art. 104 pct. 1 C.proc.pen. care prevede că: „Organul judiciar care urmează a efectua percheziția este obligat ca în prealabil să se legitimeze și în cazurile prevăzute de lege să prezinte autorizația emisă de judecătore”. În niciunul dintre cazuri, procurorii nu au bătut la ușă, nu s-au legitimat, nu au prezentat în prealabil autorizația dată de către judecător, ci au intrat folosind forța cu ajutorul jandarmilor.

Aceștia au escaladat gardurile, zidurile împrejmuitoare ale imobilelor percheziționate, au spart ușile, ferestrele, n-au dat nici un fel de explicații cu privire la motivul acestor descinderi, au instituit un sentiment de teroare, de panică în rândurile ocupanților acelor case, lucru care este în afara legii și care încalcă flagrant dispozițiile acestui articol. Toate acestea sunt dovedite de înregistrările video efectuate de către cei care au efectuat perchezițiile, parte din ele fiind puse la dispoziția mass-media și fiind intens mediatizate.

A fost încălcat art. 105 alin. (1) C.proc.pen. care prevede că: „Organul judiciar care efectuează percheziția are dreptul să deschidă înscrisurile sau alte mijloace de păstrare în care

s-ar găsi obiectele sau înscrisurile căutate dacă cel în măsură să le deschidă refuză aceasta”. În foarte multe cazuri, persoanele găsite în acele imobile au dorit să deschidă încăperile care erau închise, dar jandarmii au ignorat faptul că li se ofereau cheile și au spart cu sălbăticie uși, ferestre și alte căi de acces, ignorând rugămințile proprietarilor sau ale persoanelor găsite în acele mobile de a nu mai distruge bunuri și de a folosi cheile.

A fost încălcat art. 105 alin. (2) C.proc.pen. care prevede că: „Organul judiciar este obligat să se limiteze la ridicare numai a obiectelor și înscrisurilor care au legătură cu fapta săvârșită Obiectele sau înscrisurile a căror circulație sau deținere este interzisă este ridicată întotdeauna”. Art. 105 alin. (2) C.proc.pen. a fost flagrant încălcat, întrucât s-au ridicat bunuri și obiecte personale care nu aveau nici cea mai mică legătură cu cauza (bani, ceasuri, parfumuri, bijuterii, cărți, ceaiuri etc.), depășindu-se obiectul autorizației de percheziție: ridicarea obiectelor care conțin „date informatice, date referitoare la utilizatori, date referitoare la traficul informațional”.

A fost încălcat art. 105 pct. 3 C.proc.pen. care prevede că: „Organul judiciar trebuie să ia măsuri ca faptele și împrejurările din viața personală a celui la care se efectuează percheziția și care nu au legătură cu cauza să nu devină publice”. Deși nu s-au găsit lucruri cu privire la infracțiunile prevăzute în procesul verbal de percheziție, persoanele găsite în imobilele percheziționate au fost duse la Parchet și audiate.

Au fost încălcate dispozițiile art. 108 C.proc.pen., care prevede că „Procesul-verbal trebuie să cuprindă în afara mențiunilor prevăzute de articolul. 91 C.proc.pen., mențiuni cu privire la locul, timpul și condițiile în care obiectele și înscrisurile au fost descoperite și ridicate precum și enumerarea și descrierea lor amănunțită pentru a fi recunoscute”.

Se poate observa cum în procesele verbale de percheziție de la imobilele din strada Veseliei nr. 64 sau de la imobilul din strada Sg. Turturică nr. 123, apar menționate generic „100 CD-uri” sau „50 de casete video”, fără a se scrie în procesele-verbale de percheziție descrierea amănunțită a acestor obiecte (titlul filmului etc.) și cui aparțin, pentru a putea fi recunoscute ulterior în vederea restituirii. De asemenea, în procesul-verbal de la imobilul inculpatei Nicolae Catrina din str. Peleaga nr. 5, s-a făcut mențiune că nu s-au ridicat bani și alte valori, dar atunci când au fost desigilate cutiile au fost menționate diferite sume de bani, aparținând celor care locuiau acolo.

În continuare instanța va analiza nelegalitatea probelor constând în Rapoartele de constatare întocmite de psihologul Tudorel Butoi; Asociația Psihologilor din România; Comisar șef psiholog Petrescu Luminița, din cadrul Ministerul Administrației și Internelor, precum și a Rapoartelor de constatare tehnico-științifice din vol. 35-42 din D.U.P. 6D/P/2004.

Rapoartele de constatare-evaluare au fost solicitate de către Procuror într-o altă cauză penală, care a avut un alt obiect. Astfel, ele au fost solicitate în faza urmăririi penale a Dosarului nr. 405/85/2005 care s-a aflat pe rolul Tribunalului Sibiu și care a fost deja soluționat. Dosarul avea ca obiect acuzațiile aduse împotriva inculpatului Bivolaru Gregorian privind săvârșirea infracțiunii de act sexual cu minor și trafic de minori (raportat la părțile vătămate din respectiva cauză, Dumitru Mădălina, Mureșan Arabela și Simionescu Ilinca). Prin urmare, concluziile acestor rapoarte nu pot fi folosite în prezenta cauză, unde este reținută o cu totul altă situație de fapt raportat la alte părți vătămate. Potrivit art. 172 alin. (9) C.proc.pen., constatarea tehnico-științifică are caracter de urgență, valorificarea științifică a urmelor infracțiunii fiind impusă de „existența pericolului dispariției unor mijloace materiale de probă” sau „de schimbarea unor situații de fapt”.

În prezenta cauză procurorii au solicitat în mod ilegal efectuarea unor constatări tehnico-științifice în domeniul psihologiei judiciare, deși nu exista nici pericolul dispariției unor mijloace de probă și nici pericolul schimbării unei situații de fapt. În realitate, faptele pentru care sunt trimiși în judecată inculpații din prezenta cauză se presupune că ar fi fost comise cu ani în urmă (în 2001-2004), și prin urmare nu exista în nici un caz pericolul schimbării unei situații de fapt, întrucât se presupunea că aceasta era consumată deja de mai mulți ani de zile. În cauza de față, organul de urmărire penală a încălcat în mod flagrant obligația impusă de art. 112 alin. (2) C.proc.pen. și a dispus în mod nelegal numirea unui angajat al unei societăți comerciale numită Croma – Agenție Internațională de Investigații SRL. Aceasta este o persoană juridică privată, neîncadrându-se prin urmare în categoria instituțiilor la care se face referire în dispozițiile art. 112 C.proc.pen. Tudorel Butoi și SC Croma SRL, nu aveau calitatea de specialist sau expert în psihologie judiciară. Ei sunt o parte a unui contract oneros, prin care Parchetul a angajat o societate comercială pe care a plătit-o să întocmească constatări tehnico-științifice într-un dosar penal. În consecință, numirea psihologului Tudorel Butoi în calitate de angajat al SC Croma – Agenție Internațională de Investigații SRL cu scopul de a efectua constatările tehnico-științifice în domeniul psihologiei judiciare este ilegală, ceea ce duce în mod inevitabil la constatarea nelegalității rapoartelor de specialitate întocmite de acesta.

Dovada că numirea lui Tudorel Butoi a avut scopul precis de a se obține constatări tehnico-științifice care să confirme acuzațiile Parchetului este faptul că la data întocmirii celor două Rapoarte de specialitate, Tudorel Butoi nu avea calitatea necesară de specialist sau expert în domeniul psihologiei judiciare. Acreditările depuse la dosar atestă specializarea acestuia în tehnica poligrafului, dar nu și în psihologie judiciară. De altfel, deși la finalul raportului sub numele lui Tudorel Butoi scrie „psiholog criminalist”, ștampila aplicată arată că acesta nu are această calitate, deoarece pe ea scrie că este „specialist poligraph”, ceea ce demonstrează faptul că acesta era acreditat să opineze doar cu privire la aplicarea tehnicii poligrafului pentru determinarea la subiecți a comportamentului simulat, domeniu de specialitate care nu are nici o legătură cu conținutul obiectivelor trasate de Parchet. Obiectul psihologiei judiciare îl reprezintă studiul și analiza complexă a diferitelor comportamente ale persoanelor implicate în procesul judiciar, nu numai al celui simulat, și necesită ample cunoștințe din psihologia copilului și a adolescentului, psihologie cognitiv-comportamentală, psihoterapie, metalimbaj, psihosexologie etc.

Este elocvent faptul că domnului Tudorel Butoi i se recunoaște dreptul de exercitare a profesiei de psiholog în specialitatea „psihologie judiciară și evaluarea comportamentului simulat prin tehnica poligraf”, abia în data de 12.04.2006 (doi ani mai târziu) prin atestatul nr. 2028 emis de Colegiul Psihologilor din România. Practic, psihologul Tudorel Butoi și-a asumat în mod ilegal această calitate de specialist în psihologie judiciară prin semnarea raportului de constatare tehnico-științifică cu doi ani înainte de a căpăta statutul oficial, ceea ce duce automat la invalidarea concluziilor acestora. Este relevant și faptul că introducerea acestor așa-zise constatări tehnico-științifice în dosarul Parchetului s-a făcut după o lungă perioadă de timp de la efectuarea percheziției la locuința părților și nu la începutul cercetărilor, când ar fi putut fi utilizate ca argument auxiliar pentru intervenția abuzivă a autorităților. Cu alte cuvinte, rolul lor a fost în mod evident acela de a „confirma” și nu de a orienta comportamentul instituțiilor stăluului, așa cum ar fi fost firesc.

Concluzionând cu privire la forța probantă a constatărilor tehnico-științifice efectuate de dl. Tudorel Butoi, considerăm că acest important mijloc de probă în procesul penal nu a avut

ca scop aflarea adevărului și a fost folosit de către procurori doar pentru a influența instanța. Apreciem prin urmare, având în vedere cele expuse, faptul că nu pot fi utilizate concluziile rapoartelor în discuție într-un proces penal în care se antrenează o foarte mare răspundere și prin care se influențează decisiv viața unor oameni și starea lor de libertate.

Instanța va constata nelegalitatea raportului de constatare evaluare întocmit de Asociația Psihologilor din România în data de 28.12.2004 respectiv lipsa de neutralitate a semnatarilor raportului, fiind vorba de al doilea „raport de constatare tehnico-științifică psihologică” ce a fost întocmit de profesorii universitari Mihaela Minulescu, Irina Holdevici și Ruxandra Rășcanu în numele Asociației Psihologilor din România. Irina Holdevici era la data întocmirii raportului director adjunct al Laboratorului de Evaluare Psihologică al S.R.I. Fusese decană a Facultății de Psiho-Sociologie din cadrul Academiei Naționale de Informație. În calitate de ofițer al S.R.I., instituția implicată în deschiderea dosarului MISA, dna Irina Holdevici este incompatibilă cu postura de autor al unei „expertize” care se impunea a fi neutră și independentă. Implicarea acesteia în calitate de „expert” în întocmirea acestui raport anulează valabilitatea acestuia, dându-i un caracter profund nelegal.

Concluziile acestui raport conduc spre ideea incriminării mișcării MISA, a membrilor ei, textul abundă de afirmații făcute complet în afara oricărei rigori științifice: „apropierea dinamică pe bază de influențare”, „izolarea prin aberație”, „distorsiunea cuvintelor și a limbajului”, referirile la „regulile de igienă”, la „utilizarea sunetului și a muzicii” și „proiecțiile video cu inversări de arhetip pur”. În mod contrar, din cercetarea judecătorească reieșind clar chiar alte aspecte referitoare la mișcarea MISA și a activității membrilor săi. Astfel realitatea descoperită denotă că ashram-ul este un loc izolat în care se trăiește simplu, pentru a putea practica mai mult timp meditația. Chiar și practica yoga este o formă de meditație. Scopul unui ashram este să îi înlesnească practicantului recuperarea sănătății și o viață spirituală. De fapt orice locuință poate fi numită ashram. În cadrul MISA, ashramurile sunt o formă de a locui în comun, asemănător cu un internat sau cămin. Fiecare internat are anumite reguli pentru ca viața în aceeași casă să funcționeze. Ashramurile din MISA au următoarele reguli:

1. Nu este admis consumul de carne, alcool sau cafea. Nu este permis fumatul. Aceste reguli sunt valabile atât pentru cei care locuiesc în ashram, cât și pentru cei care vin în vizită.
2. Sunt recomandate două ore de practică yoga zilnică, în afara orelor de curs yoga.
3. Toți contribuie la treburile gospodărești din ashram, ca de exemplu curățenie, întreținerea casei, întreținerea grădinii, cumpărături pentru casă.
4. Toți trebuie să ia parte, dacă este posibil, la întâlnirile de ashram (similare ședințelor de bloc).
5. Fiecare face curățenie singur atunci când a murdărit ceva.
6. Trebuie să se respecte liniștea după ora 23:00.
7. Trebuie să se anunțe în prealabil dacă vin oaspeți care rămân peste noapte în ashram, cu excepția cazurilor în care oaspetele vine în vizită în mod constant.
8. Toți sunt rugați să anunțe dacă pleacă în concediu sau vacanță.

Aceasta este și viața dintr-un cămin sau internat pentru oricine este o persoană responsabilă. Este normal că dacă cineva strică ceva, să înlocuiască obiectul, de exemplu, un geam. Aceasta nu este o pedeapsă, ci ceva destul de natural într-un colectiv în care ai stricat ceva ce ținea de proprietatea comună. Fiecare grup are norme proprii, care exprimă valorile morale comune și ce se așteaptă de la fiecare individ în parte. Aceste activități: karma yoga, meditații și practica exercițiilor fizice îl ajută pe individ să devină un om împlinit. Cei din MISA cred și

în posibilitatea de a se vindeca și aceasta este numită terapie. Yoga nu este doar un antrenament spiritual, un antrenament de realizare de sine, ci și terapie pentru trup și suflet. Acestea sunt explicații ale altor specialiști în materie psihologică.

În aceleași limite de nelegalitate se încadrează și raportul de constatare evaluare întocmit de Comisar-șef psiholog Petrescu Luminița, din cadrul Ministerului Administrației și Internelor din data de 14.04.2005, precum și a studiilor privitoare la MISA realizate de Mario Sorin Vasilescu din cadrul Federației Romane de Yoga-Grupul Național Yoga pentru Restaurare și preotul Conf. Univ. Dr. Sterea Tache, conducător al catedrei de „Îndrumări Misionare și Ecumenism” din cadrul Facultății de Teologie „Patriarhul Justinian” a Universității București.

În concluzie, rapoartele de constatare a căror nelegalitate a fost analizată mai sus nu respectă criteriile de imparțialitate și independență cerute de instanță. DIICOT a ales „specialiști” ce puteau „garanta” rezultatul demersului care era deja stabilit. Aceștia doar au preluat anumite teorii deja elaborate de Parchet, pe care apoi le-au „confirmat”, fără a le verifica în nici un mod legitimitatea. Nici una dintre aceste așa-zis „expertize” nu îndeplinește criteriile elementare de profesionalitate:

- nu au făcută investigarea persoanelor asupra cărora se pronunță;
- sunt susținute fapte, evenimente, procese la care autorii nu au avut acces și pe care nu au cum să le cunoască;
- unele afirmații din constatările tehnico-științifice depășesc de cele mai multe ori dincolo de domeniul lor de expertiză;
- autorii lor fac speculații, iar uneori inventează;
- este folosit un limbaj ostil, insultător la adresa practicanților yoga.

Considerăm că organul de urmărire penală ar fi trebuit să fie cel care să asigure în virtutea competențelor sale publice, integritatea asistenței de specialitate și calitatea lucrărilor lor. Modul nelegal în care au fost solicitate și întocmite aceste rapoarte și opinii este de natură a le încălca în mod foarte grav dreptul la un proces echitabil al inculpaților.

Înainte de a proceda la analizarea pe fond a învinuirilor aduse inculpaților, instanța va constata că la data de 4.11.2014 a intervenit decesul inculpatului Lomos Dumitru Remus, aspect constatat prin certificatul de deces din 6.05.2014 emis de autoritățile din Germania și pe cale de consecință instanța va dispune încetarea procesului penal față de acesta în temeiul art. 396 pct. 6 C.proc.pen. raportat la art. 16 pct. 1 lit. f) C.proc.pen.

În continuare, instanța va trece la analiza situației inculpatului Bivolaru Gregorian în perspectiva învinuirilor aduse și a soluției pe care instanța urmează să o ia față de acest inculpat.

Cu privire la infracțiunile de constituire a unei organizații cu caracter fascist prevăzută de art. 3 alin. (1) coroborat cu art. (2) lit. a) din O.U.G. nr. 31/2002 și promovare a ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe prevăzută de art. 5 teza a II-a din O.U.G. nr. 31/2002, instanța va constata că, raportat la data săvârșirii lor, anii 1996-1997, aceste infracțiuni nu erau încriminate de legea penală, deoarece textul incriminator, O.U.G. nr. 31/2002, a intrat în vigoare în luna martie 2002 și, în mod logic, se va dispune achitarea inculpatului Bivolaru Gregorian deoarece fapta nu era prevăzută de legea penală.

Din studiul capitoului în care este descrisă situația de fapt cu privire la aceste fapte (a se vedea *Rechizitoriu*), organul de urmărire penală afirmă în mod greșit că organizația s-ar fi constituit, „între anii 1996-2004”. Practic, procurorul afirmă că organizația s-ar fi putut

constitui înainte de intrarea în vigoare a textului incriminator, O.U.G. nr. 31/2002, care s-a produs în martie 2002, și că organizația ar fi avut ca scop săvârșirea unor fapte care de asemenea nu erau încriminate, ceea ce încalcă flagrant art. 3 C.pen.

Art. 3 C.pen. prevede că „Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare”. Prin urmare, nu se poate reține în sarcina inculpatului săvârșirea unei fapte care nu era încriminată la data săvârșirii ei, fiind vorba aici de fapta de constituire a unei organizații cu caracter fascist, rasist sau xenofob. Totodată, nu se poate reține nici că acea organizație avea ca scop săvârșirea unor infracțiuni prevăzute de O.U.G. nr. 31/2002, care de asemenea nu erau încriminate la data săvârșirii faptei: promovarea ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe, negarea holocaustului, răspândirea de simboluri fasciste, rasiste sau xenofobe.

Chiar și dacă am presupune prin absurd că această organizație cu caracter fascist ar fi luat ființă după adoptarea O.U.G. nr. 31/2002, Parchetul nu produce nici o dovadă în acest sens și nici nu dovedește că cei 4 inculpați ar fi săvârșit vreo faptă penală după luna martie 2002 care să intre în scopul acestei organizații.

Astfel, în ceea ce privește publicarea cărților și difuzarea lor:

- cărțile au fost publicate în anii 1996-1997, la edituri diferite (*Buruiană Ovidiu*, Ed. Deceneu, 1997, *Roșu Petru și Roșu Camelia*, Ed. Ananta, 1997, *Bivolaru Gregorian*, Ed. Shakti, 1996):

- aceste cărți nu conțin opinii proprii, fiind traduceri ale unor alte lucrări;
- cărțile au fost distribuite imediat publicării, responsabilitatea difuzării/comercializării lor după ce au fost publicate nemaiputând aparține autorilor, ci a celor care le distribuie;
- inculpații nu pot răspunde pentru preluarea fără drept a conținutului unei cărți pe un site web care nu aparține celor 4 inculpați; de altfel, Parchetul nici nu face dovada că aceste cărți au fost postate pe internet, adresa de web pe care o indică nefiind de altfel una valabilă;
- nu se reține niciun act material prin care inculpatul Bivolaru Gregorian, Roșu Camelia, Roșu Petru și Ovidiu Buruiană să fi difuzat/comercializat vreuna dintre cele 4 cărți în perioada martie 2002 - martie 2004;

În ceea ce privește acțiunile membrilor așa-zisei organizații de a promova în public (la cursurile de yoga, cu ocazia unei conferințe sau evenimente publice) ideologii fasciste, rasiste sau xenofobe, trebuie subliniate următoarele:

- Bivolaru Gregorian nu mai susține cursuri începând din anul 1995 prin urmare nu ar fi putut promova aceste idei în cadrul cursurilor de yoga; nu există nici măcar o persoană audiată care să afirme că a fost cursantul lui Bivolaru Gregorian după anul 1995; în declarațiile date în instanță, martorii audiați confirmă că Bivolaru Gregorian nu a mai predat yoga după 1995;

- martorul Penescu Bogdan – „Din 1995, inculpatul Bivolaru nu a mai predat la cursuri, doar scria cărți”;

- martora Ambăruș Gabriela – „...din 1995 acest inculpat s-a retras din școala MISA, dorind să scrie articole și cărți. În legătură cu activitatea inculpatului Bivolaru legată de MISA atunci când în 1995 s-a retras, comitetul a preluat totul”;

- martorul Ion Alexandru – „La întâlnirile menționate la care am participat și eu și alți instructori yoga oameni cu pregătiri profesionale diferite, se discutau strict probleme spirituale yoga. Inculpatul Bivolaru a participat până în 1995 la aceste întâlniri”;

- de asemenea, nu s-a făcut dovada existenței (în sensul indicării datei și locului) vreunei apariții publice a inculpatului Bivolaru Gregorian după luna martie 2002 în care să fi făcut afirmații încriminate de O.U.G. nr. 31/2002 sau de art. 317 C.pen. din 1969;

- afirmațiile generale ale părților civile Mureșan Diana și Dănuț Doina potrivit cărora ideile din aceste publicații ar fi fost prezentate public de cei 4 inculpați nu sunt de natură a constitui o probă, având în vedere că nu se indică exact perioada și contextul, este foarte important să fie subliniat că cele două fac aceste referiri cu exact același cuvinte până la cel mai mic detaliu, ceea ce dovedește că fraza le-a fost dictată de către anchetator și că ele în realitate nu cunosc nimic despre asta:

- Mureșan Diana Isabela, declarația din 18.04.2005, filele 338-345, vol. 89:

„Astfel de idei au fost prezentate adeptilor MISA cu aceste prilejuri de Bivolariu Gregorian, Roșu Viorel, Camelia Roșu, Buruiană Ovidiu și alții”.

- Dănuț Doina, filele 99-101, vol. 89

„Astfel de idei au fost relatate adeptilor MISA cu aceste prilejuri de Bivolaru Gregorian, Roșu Viorel, Roșu Camelia, Buruiană Ovidiu și alții”.

- Ovidiu Buruiană nici nu a fost instructor de yoga, cum în mod fals se susține în rechizitoriu (nu există nici măcar un martor care să spună că ar fi participat la vreun curs susținut de el); totodată, nici cu privire la Buruiană nu s-a făcut dovada existenței vreunei apariții publice a acestuia, nici înainte, nici după luna martie 2002, în care să fi făcut afirmații încriminate de O.U.G. nr. 31/2002 sau de art. 317 C.pen. din 1969;

- Parchetul nu a dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul Roșu Petru și Roșu Camelia au făcut în cadrul cursurilor lor afirmații de instigare la ură împotriva poporului evreu, nici înainte nici după luna martie 2002:

- Conferințele publice pe care le-au susținut inculptul Roșu Petru și Roșu Camelia în care au expus ideile publicate în cele două cărți publicate de aceștia au avut loc în anul 1997, aspect care este reținut în Ordonanța nr. 500/P/1999 din 30.10.2000, prin care față de cei 2 s-a dispus N.U.P. cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 166 și art. 168¹ C.pen. din 1969.

În acest context subliniem faptul extrem de important că din Ordonanța menționată mai sus reies următoarele aspecte extrem de importante:

- ancheta împotriva inculpatului Roșu Petru și Roșu Camelia cu privire la aceste conferințe publice a fost declanșată în anul 1999 în urma sesizării S.R.I.:

- sesizarea S.R.I nu face referire la existența vreunui grup din care să facă și inculpații Bivolaru Gregorian și Buruiană Ovidiu (aspect care cu siguranță nu ar fi putut fi omis având în vedere urmărirea prin mijloace tehnice care a fost realizată);

- nu se face nici o referire la vreo implicare a lui Bivolaru Gregorian și Buruiană Ovidiu în activitatea inculpaților Roșu Petru și Roșu Camelia (prin urmare existența vreunui grup este exclusă, condiția prevăzută de textul incriminator fiind ca numărul minim de membri să fie de trei persoane);

- s-a stabilit fără echivoc că aceste conferințe publice susținute de inculpatul Roșu Petru și Roșu Camelia în care s-au expus ideile publicate în acele două cărți au avut loc doar în anul 1997;

- s-a stabilit că faptele nu sunt prevăzute de legea penală și s-a dispus NUP, motivându-se că ideile expuse „nu conțin elemente de instigare rasială” (deci nu făceau nici obiectul infracțiunii prevăzute de art. 317 C.pen. din 1969), „sunt extrase din ziare, filme, cărți aflate în circuitul publicistic național și internațional” și „nu pot constitui un element infracțional,

reprezentând doar *exprimarea drepturilor constituționale prevăzute, de art. 29 și 30 din Constituția României privind libertatea conștiinței și de exprimare*”.

Este evident că dacă prin ideile expuse de inculpații Roșu Petru și Roșu Camelia, în calitate de membri ai unui astfel de grup, ar fi instigat la ură împotriva poporului evreu, atunci, organul de urmărire penală ar fi solicitat schimbarea încadrării juridice din art. 166 și art. 168¹ C.pen. în art. 317 C.pen. din 1969, singurul text care încrimina la acea dată astfel de afirmații, O.U.G. nr. 31/2002 nefiind încă în vigoare.

În concluzie, din probatoriul administrat în cauză reiese, fără putință de tăgadă, că anul 1997 este anul epuizării oricăror acte materiale care ar fi fost săvârșite de membrii așa-zisei organizații cu caracter fascist. Ne referim aici doar la cele care s-au dovedit de către Parchet că au existat: publicarea cărților, furnizarea către distribuitori și conferințele publice susținute în anul 1997 de inculpații Roșu Petru și Roșu Camelia. Prin urmare, presupusa existență a acestei organizații cu caracter fascist a încetat la aceeași dată, în cursul anului 1997, odată cu epuizarea ultimei acțiuni. Având în vedere că O.U.G. nr. 31/2002 nu intrase încă în vigoare, înseamnă că se impune să se constate că faptele de constituire a unei organizații cu caracter fascist, rasist sau xenofob și de promovare a unei ideologii fasciste, rasiste sau xenofobe reținute împotriva inculpatului Bivolaru Gregorian nu erau încriminate la data săvârșirii lor.

Se va constata că art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 112/2001, care sancționa fapta de trecere ilegală a frontierei unui stat străin, a fost abrogat de art. 98 din Titlul II din Legea nr. 187/2012 și pe cale de consecință se va dispune achitarea inculpatului Gregorian Bivolaru.

În baza art. 5 și art. 155 alin. (4) NCP, se va constata că a intervenit prescripția răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat prevăzută de art. 367 alin. (1) teza I NCP [vechea reglementare – art. 7 alin. (1) teza I coroborat cu art. 2 lit. a) și b) pct. 12 din Legea nr. 39/2003] și se va dispune cu privire la această faptă încetarea procesului penal față de inculpatul Gregorian Bivolaru.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că:

„Fapta inculpatului Bivolaru Gregorian, constând în aceea că în perioada 1991 martie 2004, împreună cu o parte din învinuții menționați anterior, a inițiat, constituit și apoi condus în interiorul Asociației MISA, un grup infracțional organizat (care ulterior s-a extins), ce acționa în mod coordonat, în baza unei structuri ierarhice piramidale bine stabilite, sub conducerea sa fermă (ordinea sa fiind transmisă atât verbal, cât și printr-un sistem funcțional de bilete-înscrisuri, pe care inculpatul aplica rezoluții cu caracter obligatoriu), în scopul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 2 pct. 2 lit. b) din Legea nr. 678/2001, modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen., pentru a obține beneficii materiale și financiare, constând în contravaloarea sancțiunilor pecuniare («amenzi», «confiscări» de bunuri diverse), aplicate părților civile și altor persoane vătămate, precum și a muncii neretriuate (denumite «karma-yoga»), prestate de acestea, toate fiind practicante de yoga în cadrul MISA (în baza autorității spirituale incontestabile exercitate asupra acestora de numitul Bivolaru Gregorian în calitate sa de «profesor de yoga», «maestru spiritual» și «guru»), întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 7 alin. (1) teza a II-a coroborat cu art. 2 lit. a) și b) pct. 12 din Legea nr. 39/2003”.

La data 1.02.2014, art. 7 din Legea nr. 39/2003, care a avut ca text „Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi”, a fost abrogat de art. 126, pct. 2. din titlul II din Legea nr. 187/2012. În prezent, fapta de grup

infracțional organizat este inclusă în noul Cod penal, despre care am arătat că este legea penală mai favorabilă aplicabilă în speța de față și care sancționează această faptă în cadrul art. 367 alin. (1): „(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi”.

Având în vedere că, potrivit noului Cod penal, infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat, respectiv infracțiunea de trafic de persoane, este sancționată cu pedeapsa de maxim 10 ani, iar legea penală mai favorabilă se aplică în mod global, nu se va aplica în cauza de față agravanta prevăzută de alin. (2) al art. 367 NCP: „(2) Când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi”.

Prin urmare, limitele de pedeapsă care vor fi luate în considerare la calcularea termenului de prescripție specială pentru infracțiunea de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat vor fi cele prevăzute de alin. (1) al art. 367: 1-5 ani. Parchetul nu precizează în mod concret data, locul și care sunt ultimele acte materiale săvârșite de inculpatul Bivolaru Gregorian în calitate de membru al grupului infracțional organizat.

Dacă am considera că termenul de prescripție specială în ceea ce privește infracțiunea de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat începe să curgă, potrivit susținerilor Parchetului, de la data de 18.03.2004, considerată în Rechizitoriu ca fiind „data la care a avut loc intervenția organelor de urmărire penală”, termenul de prescripție specială s-a împlinit în ceea ce îl privește pe inculpatul Gregorian în dala de 18.03.2014. Pentru aceste considerente, se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian cu privire la fapta de inițiere și constituire a unui grup infracțional organizat.

În baza art. 5 și art. 155 alin. (4) NCP, se va constata că a intervenit prescripția răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de instigare la discriminare prevăzută de art. 369 NCP (vechea reglementare – art. 317 C.pen. din 1969) și se va dispune cu privire la această faptă încetarea procesului penal față de inculpatul Gregorian Bivolaru. În ceea ce privește infracțiunea de instigare la discriminare au intervenit două modificări între data săvârșirii presupusei infracțiuni și data judecării cauzei, atât în ceea ce privește descrierea acesteia, cât și limitele de pedeapsă, care s-au micșorat succesiv:

- Art. 317 C.pen. din 1969 (în varianta aplicabilă la data săvârșirii infracțiunii) – „Propaganda naționalist-șovină, ațâțarea urii de rasă sau naționale, dacă fapta nu constituie infracțiunea prevăzută de art. 166, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

- Art. 317 C.pen. din 1969 (în varianta aplicabilă la data trimiterii în judecată, când a fost modificat prin Legea nr. 278/2006) – „Instigarea la ură pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă”.

- Art. 369 NCP (legea penală mai favorabilă în cauză) – „Incitarea publicului, prin orice mijloace, la ură sau discriminare împotriva unei categorii de persoane se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă”.

Având în vedere că maximul pedepsei din legea penală mai favorabilă este de 3 ani, termenul general de prescripție este de 5 ani, iar termenul de prescripție specială este de 10 ani. În ceea ce privește data de la care ar trebui să curgă acest termen al prescripției speciale,

trebuie observat că Parchetul nu indică nici în această situație care este data la care s-ar fi epuizarea săvârșirii acestei infracțiuni de către inculpat.

După cum se poate observa din descrierea actelor materiale prin care se susține că ar fi fost săvârșită infracțiunea de instigare la discriminare prevăzute de art. 317 C.pen. din 1969, o parte dintre ele sunt comune cu actele materiale prin care se susține că ar fi fost săvârșite infracțiunile prevăzute de O.U.G. nr. 31/2002: publicarea cărților și susținerea ideilor publicate în cadrul unor cursuri comune. Ne aflăm în situația în care aceeași faptă poate constitui elementele constitutive ale mai multor infracțiuni. Am arătat că actele materiale săvârșite de inc. Bivolaru Gregorian s-au epuizat în anul 1996. Prin urmare, împlinirea termenului prescripției speciale (calculat de la data de 31 decembrie 1996) a avut loc în data de 31 decembrie 2006 (trebuie observat faptul ca practic inculpatul a fost trimis în judecată pentru o infracțiune pentru care intervenise deja prescripția răspunderii penale înainte de începerea urmăririi penale și întocmirea Rechizitoriului, având în vedere și că termenul special de prescripție din vechea reglementare aplicabilă la acea dată era de 7 ani și 6 luni, caz în care se împlinise chiar mai devreme, în anii 2002-2003).

Și în această situație, dacă am considera că termenul de prescripție specială în ceea ce privește infracțiunea de instigare la discriminare începe să curgă, potrivit susținerilor Parchetului, de la data de 18 martie 2004, considerată ca fiind „data la care a avut loc intervenția organelor de urmărire penală”, termenul de prescripție specială s-a împlinit în ceea ce îl privește pe inculpatul Bivolaru Gregorian în data de 18.03.2014.

Pentru aceste considerente se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian cu privire la fapta de instigare la discriminare.

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut că: „Fapta inculpatului Bivolaru Gregorian, constând în aceea că împreună cu învinuții sus-arătați, inculpatul Bivolaru Gregorian a promovat o ideologie rasială în rândurile adeptilor MISA, prin propaganda ce a fost realizată atât prin publicarea celor patru cărți menționate anterior precum și cu prilejul susținerii cursurilor de yoga organizate în cadrul MISA, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 5 teza a II-a din O.U.G. nr. 31/2002”.

Analizând textul infracțiunii de promovare a ideologiei fasciste, rasiste sau xenofobe, se observă că între data adoptării actului normativ în anul 2002 și data judecării cauzei a intervenit micșorarea limitelor de pedeapsă și adăugarea amenzii ca alternativă a pedepsei:

- vechea reglementare: „Promovarea cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unei infracțiuni contra păcii și omenirii sau promovarea ideologiei fasciste, rasiste ori xenofobe, prin propagandă, săvârșită prin orice mijloace în public, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi”.

- noua reglementare: „promovarea cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unei infracțiuni contra păcii și omenirii sau promovarea ideologiei fasciste, rasiste ori xenofobe, prin propagandă, săvârșită prin orice mijloace, în public, se pedepsește cu închisorii c de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă”. Limita maximă a pedepsei a scăzut cu 2 ani, fiind de 3 ani în prezent, ceea ce face ca termenul general de prescripție să fie de 5 ani, iar cel special de 10 ani. Termenul de prescripție specială, calculat de la data de 18 martie 2004, s-a împlinit în data de 18 martie 2014.

Pentru aceste considerente se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian cu privire la fapta de promovare a ideologiei fasciste, rasiste ori xenofobe.

În baza art. 5 și art. 155 alin. (4) NCP, se va constata că a intervenit prescripția răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de trecere ilegală a frontierei de stat prevăzută de art. 262 NCP (vechea reglementare – art. 70 alin. (1) din O.U.G. nr. 105/2001) și se va dispune cu privire la această faptă încetarea procesului penal față de inculpatul Gregorian Bivolaru.

Art. 70 din O.U.G. nr. 105/2001 a fost abrogat la data de 1.02.2014 de art. 97 din Titlul II din Legea nr. 187/2012. În prezent, fapta de trecere ilegală a frontierei de stat este inclusă în noul Cod penal, despre care am arătat că este legea penală mai favorabilă aplicabilă global în speța de față și care sancționează această faptă în cadrul art. 262 alin. (1): „Intrarea sau ieșirea din țară prin trecerea ilegală a frontierei de stat a României se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă”.

În ceea ce privește data săvârșirii infracțiunii, aceasta nu este indicată de către Parchet, care nu indică clar data și modalitatea în care inculpatul a trecut ilegal frontiera. Din descrierea faptei se reține de către Parchet că inculpatul ar fi părăsit teritoriul României în perioada dintre data la care a fost eliberat după reținerea sa la Vama Nădlac, 1.04.2004 și data la care a fost emis de către Judecătoria Sectorului 1 București primul Mandat de arestare preventivă nr. 69/U/2004, 31.05.2004, deoarece se specifică că acesta a părăsit teritoriul României „pentru a se sustrage de la urmărirea penală care urma să se desfășoare în stare de arest”.

În această situație se impune aplicarea principiului *in dubio pro reo*, motiv pentru care se va considera ca dată de la care începe să curgă prescripția data cea mai îndepărtată de momentul prezent la care inculpatul putea părăsi țara, respectiv data de 1.04.2004. Prin urmare, având în vedere că termenul maxim al pedepsei este de 3 ani, termenul general de prescripție este de 5 ani, iar cel special este de 10 ani, atunci acesta s-a împlinit la data de 1.04.2014. Pentru aceste considerente, se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian cu privire la fapta de trecere frauduloasă a frontierei de stat.

În baza art. 5 și art. 155 alin. (4) NCP, se va constata că a intervenit prescripția răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de instigare la ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prevăzută de art. 375 NCP (vechea reglementare – art. 321 alin. (1) C.pen. din 1969) și se va dispune cu privire la această faptă încetarea procesului penal față de inculpatul Gregorian Bivolaru.

În ceea ce privește infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, între data săvârșirii presupusei infracțiuni și data judecării cauzei a intervenit o modificare atât în ceea ce privește descrierea acesteia, cât și limitele de pedeapsă, care s-au micșorat:

- Art. 321 alin. (1) C.pen. din 1969 (în varianta aplicabilă la data săvârșirii infracțiunii) – „Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii sau se dedă la orice alte manifestări prin care aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani”.

- Art. 375 NCP (legea penală mai favorabilă în cauză) „Fapta persoanei care, în public, expune sau distribuie fără drept imagini ce prezintă explicit o activitate sexuală, alta decât cea la care se referă art. 374, ori săvârșește acte de exhibiționism sau alte acte sexuale explicite se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.

Având în vedere următoarele: data săvârșirii presupusei fapte este data de 13 martie 2002; maximul pedepsei care se poate aplica este de 2 ani; termenul general de prescripție este de

5 ani; termenul de prescripție specială este de 10 ani, atunci data la care s-a împlinit termenul de prescripție este data de 13 martie 2012. Pentru aceste considerente, se va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian cu privire la această faptă.

Următoarea parte din sentință va face referire la infracțiunea de trafic de persoane reținută în sarcina tuturor inculpaților, respectiv la considerațiile instanței care au condus-o la pronunțarea soluției de achitare a acestora, fiind elemente comune tuturor.

Din analiza rechizitoriului și a probelor administrate în faza urmăririi penale reiese fără dubiu că trimiterea în judecată a inculpaților s-a făcut fără a se fi administrat probe care să poată duce la răsturnarea prezumției de nevinovăție.

Deși în rechizitoriu faptele nu sunt analizate separat pentru fiecare parte civilă și persoană vătămată, prin indicarea *locului*, a *datei* și a *actelor materiale* concrete care se presupune că ar fi fost săvârșite de către fiecare dintre inculpați în parte, în continuare instanța va demonstra inconsistența probelor Parchetului în mod distinct pe fiecare dintre aceste persoane.

Nu se poate să nu se remarce totuși lipsa completă a unei rigori necesare în întocmirea unui rechizitoriu, astfel cum este impusă de prevederile art. 328 NCP (art. 263 C.pen. din 1969). Astfel, cu ocazia descrierii faptei sunt făcute mai întâi doar niște afirmații foarte generale, de genul: a determinat prin abuz de autoritate *un mare număr de adepți* să muncească neremunerat în folosul său și al MISA, fără a se indica apoi în mod concret: în ce a constatat abuzul de autoritate exercitat de inculpat asupra fiecărei părți civile în parte; în ce a constatat activitatea neremunerată desfășurată la îndemnul inculpatului Bivolaru Gregorian de către fiecare parte civilă în parte, cu indicarea perioadei și a locului în care a fost desfășurată; în ce a constatat beneficiul obținut de pe urma fiecărei părți civile și cum a fost el distribuit fiecărui membru al presupusului grup infracțional organizat; care sunt probele eu care se susțin aceste acuzații indicate pentru fiecare parte civilă separat.

Vor fi analizate separat situațiile de fapt pe fiecare parte civilă și persoană vătămată indicată în încadrarea juridică a faptei:

I. Partea civilă Mureșan Diana Isabela

Mai întâi, chiar din declarațiile părții civile Mureșan Diana situația de fapt privitoare la condițiile în care aceasta susține că a ajuns să practice yoga în cadrul MISA și să locuiască în imobilele numite „ashram”: „Am început să frecventez cursurile de yoga organizate de MISA din anul 1994 în Deva sub îndrumarea instructorului Stoian Ovidiu. După aproximativ 4 ani, intrând la facultatea de Psihologie, în cursul anului 1998 am revenit la București pentru a urma cursurile acestei facultăți și pentru a-mi desăvârși evoluția spirituală” – declarația din 17.01.2005. Din aceste afirmații *este exclusă* existența *oricărui act de recrutare, de îndemnare sau de convingere exercitat de către inculpatul Bivolaru Gregorian* pentru ca această parte civilă să se înscrie la cursul de yoga sau să se mute la București. În realitate, cea care a adus-o pe Mureșan Diana la cursul de yoga a fost chiar mama acesteia, partea civilă Dănuț Doina, care declară: „Arăt că am fost tare încântată de cursul de voga, motiv pentru care am luat hotărârea să le aduc și pe fetele mele, considerând ca yoga este un mod de viață deosebit de curat și plin de principii înălțătoare” –, declarația din 13.09.2004.

Cu privire la perioada în care partea civilă Mureșan Diana Isabela a locuit în așa-zisele „ashramuri” și la activitățile pe care susține că le-ar fi prestat, aceasta declară: „În perioada 1998-2000 am locuit la ashramul din str. Peleaga nr. 5, iar apoi în ashramul din str. Irina Stănescu nr. 7 până în septembrie 2001”. „Precizez că din septembrie 2001 nu am mai făcut karma yoga de niciun fel” – declarația din 22.09.2005 sau declarația din 18.03.2004. După

plecarea din aceste imobile locuite de yoghini în luna septembrie 2001 partea civilă declară că s-a mutat la Constanța: „În perioada septembrie 2001 - mai 2002 am urmat cursurile de yoga în Constanța” – declarația din 22.09.2005 sau declarația din 18.03.2004.

În concluzie, partea civilă declară că a încetat contactul cu imobilele locuite de yoghini și cu activitățile desfășurate în cadrul lor în luna septembrie 2001, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 678/2001 în data de 21.11.2001. Prin rechizitoriu nu se rețin alte acte materiale săvârșite de inculpatul Bivolaru Gregorian în legătură cu această parte civilă ulterior datei de 21.11.2001.

Potrivit art. 3 C.pen.: „Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare”. Prin urmare, nu se poate reține în sarcina inculpatului Bivolaru Gregorian săvârșirea faptei de trafic de persoane având ca parte civilă pe Mureșan Diana Isabela, deoarece nu era încriminată la data săvârșirii ei. Pentru aceste considerente nu vom mai analiza netemeinicia acuzațiilor aduse de această parte civilă.

Este de altfel deosebit de elocvent faptul că această parte civilă a înțeles să formuleze plângere penală în cauză la data de 17.01.2005, la mai mult de 3 ani de la presupusele fapte a căror victimă susține că a fost. Corelat cu faptul că aceasta a declarat în fața organelor de urmărire penală că după septembrie 2001 nu a mai locuit și muncit în „ashram”, nu putem să nu ne punem întrebarea cum a ajuns această persoană să îi fie atribuită de către Parchet calitatea de parte vătămată și apoi de parte civilă în cauză?

Având în vedere cele expuse mai sus considerăm totodată că nu pot fi luate în considerare afirmațiile făcute de această parte civilă privitor la alte acte materiale reclamate de celelalte părți civile ce ar fi fost săvârșite în cadrul „ashramurilor” și al activității denumite prin rechizitoriu de „karma-yoga” ulterior datei intrării în vigoare a legii privind traficul de persoane, deoarece prin propriile declarații, aceasta se plasează în afara contextului faptic reținut în cauză. De altfel, orice alte declarații ale părții civile Mureșan Diana Isabela referitoare la alte părți civile ce au fost reținute prin rechizitoriu nu pot fi avute în considerare atâta timp cât nu au fost dovedite prin alte mijloace de probă (martori, înscrisuri etc.) datorită interesului procesual comun pe care îl au toate părțile civile, și anume acela de a obține pe nedrept sume de bani cu titlu de despăgubiri.

Trebuie subliniat în acest context și atitudinea procesuală a acestei părți civile, care nu s-a prezentat niciodată în instanță pentru a fi audiată în mod nemijlocit și care nu a propus probe în dovedirea acuzațiilor aduse prin plângerea penală formulată. Cu privire la pretențiile civile de 100.000 euro formulate de Mureșan Diana Isabela, trebuie observat că aceasta nici nu precizează ce reprezintă această sumă, dacă sunt daune morale sau materiale, și nici nu dovedește în niciun mod existența unui prejudiciu produs de inculpatul Bivolaru Gregorian.

II. Partea civilă Dănuț Doina

Având în vedere că nici cu privire la această parte civilă Parchetul nu indică în mod concret în ce a constat fapta de trafic de persoane, mai întâi trebuie prezentată situația de fapt astfel cum apare în declarațiile părții civile Dănuț Doina, astfel: „în perioada septembrie 1992 - 19 ianuarie 2003, am fost cursantă yoga” – declarația din 13.09.2004; aceasta declară că, fiind mulțumită de cursul de yoga organizat de MISA, ea le-a convins și pe fiicele ei, părțile civile Mureșan Diana și Mureșan Agnes, să se înscrie la curs:

„Arăt că am fost tare încântată de cursul de yoga, motiv pentru care am luat hotărârea să le aduc și pe fetele mele, considerând că yoga este un mod de viață deosebit de tipare, curat și plin de principii înălțătoare” – declarația din 13.09.2004. Din declarațiile acesteia mai reiese

că din proprie inițiativă, având în vedere că fiicele sale se mutaseră la București pentru studii (Mureșan Diana Isabela era studentă la psihologie, iar Mureșan Agnes s-a transferat la Liceul de arte din București, a decis să se mute și ea la București; partea civilă Dănuț Doina mai declară că pe baza unei solicitări scrise de ea și semnată de Bivolaru Gregorian, ar fi locuit timp de 6 luni în perioada iunie-noiembrie 2001 „...în ashramul din Pipera, str. Dimitrie Pompei” (declarația din 18.03.2005), perioadă în care aceasta afirmă că ar fi muncit fără să fie plătită la bucătărie. „În data de 30.12.2001 m-am mutat împreună cu ARABELLA cu chirie într-un apartament în București, pe str. Telița, în imediata apropiere a bibliotecii MISA. Am stat acolo până în luna octombrie a anului 2002!”, declarația din 13.09.2004. Partea civilă mai declară că „în perioada 4.10.2002 - 19.01.2003 am locuit în ashramul bibliotecii MISA” (declarația din 18.03.2005) arătând că ar fi muncit la bucătărie din ordinul scris al inculpatului Bivolaru Gregorian.

Se va constata că afirmațiile făcute de această parte civilă nu sunt probate în niciun mod. Aceasta declară că ar fi avut două bilete scrise cu indicații care ar fi fost date de inculpatul Bivolaru Gregorian privitoare la locul unde să locuiască și ce activitate să desfășoare, dar aceste bilete nu au fost prezentate organului de urmărire penală pentru a fi atașate la dosarul cauzei. Parchetul nu face dovada existenței acestor bilete, nici măcar prin prezentarea unor copii. De asemenea, nu este indicat niciun martor care să confirme existența acestor bilete și care ar fi fost conținutul acestora.

Existența celor afirmate de partea civilă Dănuț Doina este pe de altă parte infirmată de probatoriul administrat în cauză:

a) cu privire la perioada de 6 luni (iunie-noiembrie 2001) în care aceasta susține că a locuit și a muncit la bucătărie în imobilul din str. Dimitrie Pompei

- Declarația martorului Penescu Bogdan din 11.06.2004: „În legătură cu imobilul din Dimitrie Pompei, vreau să arăt că acesta a fost achiziționat la un preț redus de către fundația Tara... Când se desfășurau aceste conferințe sau simpozioane, exista posibilitatea cazării participanților, undeva cam 50-60 persoane odată, după cum în restul timpului, existau și persoane ce locuiau acolo, pe diferite perioade de timp. Aceste persoane formulau o cerere către secretariatul fundației, cererea era analizată și primeau un răspuns. Șederea doritorilor se face fără cost, ei se descurcau cu mâncarea, era o autogospodărire, locatarii singuri stabilindu-și reguli de conviețuire comună, fără a exista un regulament de ordine interioară. (...) La căminul din Pipera exista un administrator, pe nume Valentin Mihai... Persoanele ce locuiau în căminul Pipera aveau viața lor proprie cu serviciu, familie și se întâlneau aici doar pentru a practica yoga, ceea ce însemna că accesul era liber. (...) În această ordine de idei, niciodată nu am auzit ca de la inculpatul Bivolaru să vină vreun ordin scris sau nescris, ca cineva să facă sau să nu facă ceva. (...) Trebuie să arăt că între inculpatul Bivolaru și ceilalți inculpați nu exista o subordonare, linie ierarhică, inculpatul Bivolaru nu avea nicio legătură cu fundația Tara, nu avea o putere decizională acolo, deciziile pentru fundație erau luate de consiliul director și exista și adunarea membrilor fondatori”.

- Declarația martorului Ion Alexandru Cristian din 14.05.2014, care se coroborează cu cea a martorului Penescu Bogdan: „...în locația de pe str. Dimitrie Pompei existau posibilități de cazare, chiar eu făcând o cerere să stau acolo în 2001, cât timp mi-am zugrăvit apartamentul. Pentru a fi primit în clădirea de pe str. Dimitrie Pompei, cel interesat înainta o cerere fie la secretariatul TARA, fie numitului Valentin Mihai și fiind persoane care se cunoșteau între ele, se acceptau”.

- Declarația dată în fața instanței în data de 26.11.2012 de inculpata Popescu (Hangan) Liana (vol. IV dosarul de instanță, filele 1-2): „Pe partea vătămată Dănuț Doina am văzut-o o singură dată și nimic nu este adevărat din declarația acesteia. Mai mult, de această persoană nu îmi aduc aminte și nu este adevărat că aș fi cazat-o sau am pus-o la muncă, iar spusele acestei părți vătămate că aș fi fost șefă la bucătărie nu sunt adevărate”. „Eu nu am cazat nicio persoană, după cum nu am repartizat-o să lucreze pe șantier sau în alt sector, neavând atribuții în acest sens”.

Legat de această perioadă de 6 luni în care partea civilă Dănuț Doina a locuit în str. Dimitrie Pompei, chiar și în situația în care s-ar aprecia ca fiind dovedită existența faptelor, se impune aplicarea simultană a art. 3 C.pen. („Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare”) și a art. 4 alin. (2) C.proc.pen. („După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”).

Astfel, aceste fapte nu pot fi avute în vedere la stabilirea situației de fapt deoarece:

- se reține că această perioadă de 6 luni ar fi expirat în luna noiembrie 2001, luna în care a intrat în vigoare Legea nr. 678/2001, infracțiunea de trafic de persoane nefiind încriminată până la acea dată;

- nu se face dovada datei exacte la care partea civilă ar fi părăsit imobilul și și-ar fi încetat activitatea neremunerată. Declarația părții civile Dănuț Doina că ar fi locuit chiar până în luna noiembrie 2001 în imobilul din Pipera este contrazisă de cea a fiicei sale, Mureșan Agness care declară: „O dată cu începerea anului școlar din 2001 (care are loc în luna septembrie) împreună cu mama mea Dănuț Doina și cu sora mea Mureșan Izabela ne-am mutat în București, unde ne-am închiriat un apartament, situat lângă Biblioteca MISA” – declarația din 10.05.2004. Pentru aceste motive se impune aplicarea principiului *in dubio pro reo*, urmând a se reține că partea civilă a părăsit imobilul din Pipera înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 678/2001.

b) Cu privire la perioada de 3-4 luni (octombrie 2002 - ianuarie 2003) în care partea civilă Dănuț Doina ar fi locuit și muncit la bucătărie în imobilul din Șos. Sălaj nr. 2, numit „ashram Biblioteca”.

Probele administrate în cauză infirmă și aceste afirmații. În realitate în imobilul numit Biblioteca MISA nu există spații de locuit, acesta având exclusiv destinația de Bibliotecă și Secretariat, după cum reiese din următoarele probe care se coroborează între ele.

În procesul-verbal din data de 25.07.2001 întocmit cu ocazia efectuării la această adresă a unei percheziții în Dosarul penal nr. 2252/P/2001 al Parchetului de pe lângă Tribunalul București se consemnează: „Imobilul este situat la adresa mai sus menționată la parterul blocului, fiind compusă din 4 (patru) camere, 2 (două) holuri, o bucătărie și o debara. Toate cele 8 (opt) încăperi sunt destinate pentru bibliotecă, cărți, evidențe și documente necesare activității bibliotecii” (a se vedea filele 179-182 din Volumul de înscrisuri depuse de partea responsabilă civilmente Asociația MISA). Mențiunile organului de cercetare penală sunt cât se poate de clare și nu fac referiri la spații de locuit sau persoane cazate în respectivul imobil și exploatate prin muncă. Este evident că dacă existau victime ale traficului de persoane în acest imobil, cu ocazia efectuării percheziției acestea ar fi fost depistate și ar fi primit asistență de specialitate.

Declarațiile luate de instanța de fond, care nu fac nicio referire la existența vreunui spațiu de locuit:

- declarația martorei Dobrin Monica: „În locația din Șos. Sălajului, este o bibliotecă cu cărți”.

- declarația martorului Penescu Bogdan: „Despre celelalte locații descrise în actul de sesizare știu că în Șoseaua Sălajului, la bibliotecă funcționa secretariatul Misa”.

- declarația martorei Ambăruș Gabriela: „...imobilul din Șoseaua Sălaj – unde se afla biblioteca și secretariatul principal MISA.

- declarația martorului Gămulea Andrei: „Acolo la biblioteca MISA nu se putea locui, nefiind spațiu.

- declarația inculpatei Teodora Vișan: „În locația de pe șoseaua Sălaj nu este ashram, ci e o bibliotecă publică. Descriu biblioteca din șoseaua Sălajului ca având o cameră foarte mare pentru cele 5 mii de volume, un secretariat, o cameră de lectură și un oficiu. Acolo nu era nicio cameră de locuit”.

- declarația inculpatei Visterneanu Lăcrămioara: „Mergeam de bunăvoie, în timpul liber la biblioteca din Șoseaua Sălaj unde se află o colecție de cărți rare în domeniul yoga și realizam acțiuni de indexare sau conspectare”.

- declarația inculpatei Lazăr Mariana Cipriana: „Chiar eu am lucrat la biblioteca MISA oferindu-mă voluntar în sensul de a răspunde la telefon sau aduna cursuri”.

În realitate în imobilul numit Biblioteca MISA nu exista amenajată o bucătărie în care se făceau cantități mari de mâncare pentru locuitorii așa-ziselor „ashramuri”, ceea ce înseamnă că nu este adevărată afirmația că partea civilă Dănuț Doina ar fi fost pusă de către Vișan Teodora la ordinul lui Bivolaru Gregorian să muncească 8 ore pe zi la bucătăria care ar fi existat în incinta aceluiși imobil.

Această afirmație absurdă este infirmată de asemenea de conținutul procesului-verbal de percheziție din anul 2001 menționat anterior care infirmă existența unei bucătării în incinta imobilului numit Biblioteca MISA, în care pe deasupra să se mai și gătească cantități imense de hrană pentru practicanții yoga, cum se afirmă în rechizitoriu. De asemenea, următoarele declarații se corelează cu cele consemnate în procesul-verbal de percheziție: [...]

Este evident din înscrisurile și declarațiile martorilor audiați în cauză că denumirea de „ashram” reținută prin rechizitoriu că ar fi fost utilizată cu privire la imobilul în care se afla Biblioteca MISA nu era folosită pentru a desemna un loc unde se locuiește, ci un loc în care își desfășoară activitățile comune practicanții yoga. În acest sens este și declarația martorului Penescu Bogdan care arată ce înseamnă un „ashram” pentru practicanții yoga: „Întrebat fiind ce înseamnă «ashram» vreau să arat că este un termen provenit din India și impropriu folosit pentru locația din Pipera. La origini și în adevăratul înțeles, data acestei noțiuni, trebuie să privim ca fiind locația unde mai multe persoane cu o pasiune comună, desfășoară activități împreună, au o anumită stare lăuntrică și acționează în acest sens”.

Partea civilă Dănuț Doina a declarat că nu a participat la nici un curs susținut de inculpatul Bivolaru Gregorian și simpla afirmație că acesta i-ar fi fost prezentat de alte persoane ca fiind o persoană cu autoritate spirituală, nu este de natură ca să dovedească că partea civilă a ajuns sub autoritatea acestuia, atâta timp cât nu se stabilește în mod concret în ce mod ea ar fi fost exercitată.

Din declarațiile părții civile Dănuț Doina este exclusă existența oricărui element de determinare, de constrângere sau de abuz de autoritate care să fi fost exercitată asupra ei atunci când susține că s-a mutat la București, că ar fi locuit în „ashram” unde ar fi desfășurat activități neremunerate. Dănuț Doina nu depindea financiar sau locativ de inculpatul Bivolaru Gregorian sau de vreun alt inculpat. Aceasta a declarat că s-a mutat din proprie inițiativă din

Deva la București și că ea ar fi participat din propria voință la cursul de yoga, unde le-a înscris și pe fiicele ei.

Mai mult, partea civilă declară că a avut libertate în ceea ce privește alegerea locuinței în perioada cât a locuit în București, arătând că după luna noiembrie 2001 când ar fi părăsit imobilul din Pipera aceasta s-a mutat: „...împreună cu ARABELLA cu chirie într-un apartament în București, pe str. Telița, în imediata apropiere a bibliotecii MISA. Am stat acolo până în luna octombrie a anului 2002 când ne-am mutat din nou în ashram... (13.09.2004). Dacă s-ar fi urmărit exploatarea acesteia prin cazarea într-un ashram, atunci aceasta ar fi fost determinată să locuiască continuu în aceste locuințe cât a locuit în București, însă declarația ei arată că mai mult a locuit cu chirie (aproximativ un an), decât gratuit într-unul dintre aceste imobile (aproximativ 9 luni).

Se exclude prin urmare ca partea civilă Dănuț Doina să se fi putut afla într-o stare de vulnerabilitate sau că nu ar fi avut o alternativă reală de a rămâne la Deva unde avea o locuință și o afacere proprie cu flori (pe care o desfășura printr-o asociație familială împreună cu fiicele ei). Doar dacă ar fi existat o astfel de stare de vulnerabilitate ea ar fi putut să fie receptivă la presupusele acte de recrutare care susține că s-ar fi săvârșit asupra ei în vederea exploatarei în stare de aservire. Considerăm că ar fi putut exista o stare de vulnerabilitate doar dacă la data săvârșirii presupuselor fapte de recrutare și cazare partea civilă nu ar fi avut unde locui, nu ar fi avut mijloace de subzistență și nu ar fi fost integrată social, ceea ce am dovedit prin chiar declarațiile acesteia că nu era cazul. De asemenea, partea civilă nu declară că ar fi fost împiedicată să plece atunci când a dorit nici de la curs, nici de unde susține că a locuit.

Nu se poate reține nici că această autoritate a lui Bivolaru Gregorian ar fi fost exercitată de către acesta asupra părții civile Dănuț Doina prin alți instructori de yoga. La cursurile de yoga nu există elemente de constrângere care să determine că ceea ce s-ar afirma în cadrul cursului să poată fi impus în vreun mod. Cel care se înscrie poate să participe când dorește la curs, nefiind obligat să participe. Nu există un sistem de notare sau apreciere a participanților. Dacă cineva dorește să părăsească cursul o poate face oricând dorește, ceea ce partea civilă susține că a făcut.

Parchetul nu dovedește nici existența scopului calificat al infracțiunii care prevede că pentru existența infracțiunii de trafic de persoane este necesar ca recrutarea presupusei victime să fi avut ca scop exploatarea părții vătămate sub una din formele prevăzute la art. 2 din Legea nr. 678/2001 (art. 182 NCP).

Structura specifică a infracțiunilor de trafic de persoane constă în legătura dintre recrutare, transportare, transfer, găzduire sau primire, asociate cu folosirea mijloacelor de constrângere și înșelăciune sau fraudă etc. pe de o parte și scopul de exploatare pe de altă parte. Prin urmare, putem considera că în lipsa scopului calificat al infracțiunii, respectiv exploatarea, nu se poate încadra fapta ca fiind infracțiunea de trafic de persoane. Parchetul nu a dovedit că partea civilă Dănuț Doina a desfășurat vreo activitate la bucătărie sau în vreun alt domeniu, în stare de aservire, în beneficiul inculpatului Bivolaru Gregorian sau al MISA.

De asemenea, nu se face vorbire în ce constă eventualul profit pe care îl urmărea presupusul traficant, adică inculpatul Bivolaru Gregorian, în momentul recrutării. Nu a fost dovedită nici existența beneficiului material sau financiar pe care l-ar fi avut inculpatul Bivolaru Gregorian sau presupusul grup infracțional organizat în urma așa-zisei „exploatare” a părții vătămate Dănuț Doina.

Partea civilă Dănuț Doina s-a constituit parte civilă în procesul penal cu suma de 150.000 dolari SUA, din care 20.000 dolari SUA prejudiciul material, iar restul reprezintă prejudiciul

moral. Aceasta nu precizează însă de la cine solicită aceste despăgubiri și nu arată în ce a constat prejudiciul material și moral pe care l-a suferit, neaducând nici o dovadă în acest sens. Subliniem în acest context care a fost atitudinea procesuală a acestei părți civile, care nu s-a prezentat niciodată în instanță pentru a fi audiată în mod nemijlocit și care nu a propus probe în dovedirea acuzațiilor aduse prin plângerea penală formulată.

Apreciem de altfel deosebit de elocvent faptul că această parte civilă a înțeles să formuleze plângere penală în cauză la data de 13.09.2004, după aproximativ 2 ani de la epuizarea presupuselor fapte a căror victimă susține că a fost.

III. Partea civilă Mureșan (Marques) Agness Arabella

Situația de fapt în ceea ce o privește pe partea civilă Mureșan Agnes, astfel cum reiese din declarațiile consemnate în faza de urmărire penală, este următoarea. Aceasta s-a înscris la cursul de yoga organizat de MISA ca urmare a îndemnurilor mamei sale: „Arăt că am fost tare încântată de cursul de yoga, motiv pentru care am luat hotărârea să le aduc și pe fetele mele, considerând că yoga este un mod de viață deosebit de tipare, curat și plin de principii înălțătoare” – declarația din 13.09.2004. Partea civilă declara că a venit din proprie inițiativă în vizită la București, începând cu anul 1999, unde se afla deja sora sa care era studentă, ocazie cu care l-ar fi întâlnit pe Bivolaru Gregorian (aspectele din declarațiile părții civile Mureșan Agness legate de presupusa relație intimă pe care aceasta susține că ar fi avut-o cu inculpatul Bivolaru Gregorian nu fac obiectul prezentului dosar, motiv pentru care nu vor mai fi combătute; ele au făcut obiectul Dosarului nr. 405/85/2005, ocazie cu care probatoriul administrat a infirmat existența faptelor; instanța a dispus în mod definitiv încetarea procesului penal cu privire la această faptă ca urmare a intervenirii prescripției). Din declarațiile acesteia mai reiese că în anul 2001 s-a mutat la București, ocazie cu care a solicitat transferul școlar la Liceul de arte Nicolae Tonitza, cu acordul mamei sale.

Partea civilă Mureșan Agnes mai declară: „O dată cu începerea anului școlar din 2001 împreună cu mama mea Dănuț Doina și cu sora mea Mureșan Izabela ne-am mutat în București, unde ne-am închiriat un apartament, situat lângă Biblioteca MISA” – declarația din 10.05.2004; partea civilă Dănuț Doina a arătat că: „Am stat acolo până în luna octombrie a anului 2002”.

Din declarațiile acesteia și din situația de fapt reținută în rechizitoriu nu reiese că după luna octombrie a anului 2002 a mai locuit în vreun imobil numit „ashram”, nefiind indicată nicio astfel de adresă. Este edificatoare în acest sens și declarația martorului Murariu Robert dată în Dosarul nr. 405/85/2005 în fața I.C.C.J. cu ocazia judecării recursului. Acesta infirmă că partea civilă ar fi locuit în vreun ashram unde să fi fost exploatată în stare de aservire: „În luna octombrie 1999 partea vătămată a locuit circa o lună de zile în locuința mea din București împreună cu mine, întrucât avea probleme de familie, neînțelegeri cu mama ei care o pune să fure flori din cimitir și să le vândă la piață. Situația s-a repetat și în luna noiembrie pentru o săptămână, cu mențiunea ca nici în octombrie și nici în noiembrie nu am avut relații intime cu partea vătămată. În luna decembrie am petrecut sărbătorile împreună la Constanța, iar pe 25 decembrie, la dorința părții vătămate, dar și a mea, am avut primele relații intime. Menționez că la acel moment partea vătămată era virgină.

Am continuat să am o relație cu partea vătămată până la începutul anului 2003, în această perioadă ea s-a transferat cu școala la Liceul Tonitza și am locuit împreună. A avut acceptul mamei ei pentru a se realiza acest transfer școlar. În toată această perioadă eu m-am ocupat material de întreținerea ei, fără a primi vreun sprijin din partea mamei ei. Prin urmare, în

perioada 2000-2005 partea vătămată a locuit statornic cu mine în apartamentul din București. Partea vătămată practica deja yoga de circa 1 an anterior datei la care ne-am cunoscut.

Cu privire la activitățile pe care susține că le-a desfășurat aceasta declară:

- „...la sfârșitul anului 2001 eu am făcut karma-yoga la tipografia GANESHA, pe durata mai multor săptămâni, zilnic câte 5 ore. Această durată a muncii a fost stabilită de Grieg, așa cum se întâmpla de altfel la toți ceilalți yoghini care locuiau în ashram-uri”.

- „...în perioada ianuarie-iunie 2003 am fost plecată în Japonia”.

- „Pe toată perioada cât am stat în Japonia, eu i-am dat banii Dianei Lucachi și rețin că în total a fost vorba de 7.300-7.400 dolari” – 25.05.2004.

- „Înainte de a veni în țară, fetele primeau salariul de la promotorul japonez. În cazul în care fata se afla la primul contract, salariul era de 600 dolari SUA. dacă era la al doilea contract primea 700 USD pe lună și această sumă se mărea cu 100 dolari SUA/contract” – 25.05.2004.

Nu se poate reține că declarațiile părții civile cu privire la activitatea prestată la tipografie sunt sincere, având în vedere că chiar aceasta face afirmații contradictorii și pe cale de consecință false, arătând că în realitate ea ar fi fost scutită de efectuarea acestei activități, pe care nu a mai prestat-o până la urmă (aspecte reținute în rechizitoriu la paginile 345-346): „În acest sens, precizez că și eu i-am cerut lui Grieg să mă scutească de karma-yoga la tipografie, invocând că nu-mi ajungea timpul pentru școală, însă răspunsul a fost să plătesc orele care nu le puteam presta la tipografie, îmi amintesc că această conversie a și avut loc, eu plătind suma de aproximativ 1.000.000 lei în cuantumul a aproximativ 40 ore de karma-yoga neefectuată”.

Având în vedere cele de mai sus și faptul că partea civilă nu indică în mod exact perioada în care susține că ar fi efectuat această activitate, indicând doar în mod vag că ar fi fost timp de câteva săptămâni la sfârșitul anului 2001, considerăm că se impune aplicarea principiului *in dubio pro reo* atât cu privire la existența propriu-zisă a acestor acte materiale, cât și în sensul că se va impune a se constata că faptele au fost săvârșite înainte de intrarea în vigoare a legii traficului de persoane în data de 21.11.2001.

Nu a fost dovedit în nici un mod de către Parchet că partea civilă a donat bani direct sau indirect inculpatului Bivolaru Gregorian în urma activității sale din Japonia. Partea civilă declară că pe „Pe toată perioada cât a stat în Japonia, eu i-am dat banii Dianei Lucachi și rețin că în total a fost vorba de 7.300-7.400 dolari” (25.05.2004). Subliniem că în mod fals Parchetul reține la pagina 520 din rechizitoriu că partea civilă i-ar fi dat de fapt acești bani inculpatei Dianei Dochinoiu: [...].

Apreciem ca fiind extrem de gravă și de natură a induce în eroare instanța de judecată înlocuirea de către Parchet a numelui Dianei Lucachi cu cel al inculpatei Dochinoiu Diana, cu scopul de a atrage răspunderea penală a acesteia și implicit a inculpatului Bivolaru Gregorian. Nu se poate considera că este o eroare a părții civile, deoarece partea civilă mai menționează de mai multe ori în aceeași declarație, legat de același aspect, numele numitei Lucachi Diana. Prin urmare, considerăm că s-ar fi impus în mod imperios audierea numitei Diana Lucachi pentru stabilirea corectă a situației de fapt, ceea ce Parchetul nu a făcut. De altfel, Parchetul nu a administrat nicio altă probă cu privire la acest aspect, reținând în acest sens doar declarațiile părții civile Mureșan Agnes care, nefiind coroborate cu alte probe, nu pot fi reținute la soluționarea cauzei dat fiind interesul procesual al acesteia.

Nu a fost dovedit de către Parchet că activitatea părții civile în Japonia a fost una neremunerată. Din declarațiile acesteia reiese că „înainte de a veni în țară, fetele primeau salariul de

la promotorul japonez. În cazul în care fata se afla la primul contract, salariul era de 600 dolari SUA; dacă era la al doilea contract primea 700 dolari SUA pe lună și această sumă se mărea cu 100 dolari SUA/contract” – filele 319v-320, vol. 89, declarația din 25.05.2004. Aceste aspecte sunt confirmate de declarațiile iubitului părții civile, matorul Murariu Robert, audiat în Dosarul nr. 405/85/2005: „La întoarcerea din Japonia, partea civilă mi-a arătat un ceas Rollex de aur cu diamante, de care era foarte încântată și alte bijuterii din aur”. Se exclude astfel declarațiile părții civile potrivit cărora la întoarcerea din Japonia ar fi fost obligată să își doneze inculpatului Bivolaru Gregorian toate bijuteriile și bunurile câștigate acolo, care de altfel nu sunt susținute de nicio altă probă administrată în cauză.

Partea civilă a declarat că nu a participat la niciun curs susținut de inculpatul Bivolaru Gregorian și simpla afirmație că acesta i-ar fi fost prezentat de alte persoane ca fiind o persoană cu autoritate spirituală, nu este de natură ca să dovedească că partea civilă a ajuns sub autoritatea acestuia, atâta timp cât nu se stabilește în mod concret în ce mod ea ar fi fost exercitată.

Din declarațiile părții civile Mureșan Agnes este exclusă existența oricărui element de determinare, de constrângere sau de abuz de autoritate care să fi fost exercitată asupra ei atunci când susține că s-a mutat din proprie inițiativă la București împreună cu sora și cu mama sa și că ar fi desfășurat activități neremunerate în Japonia. S-a reținut că mama ei a fost de acord cu transferul școlar al acesteia la un liceu din București și tot mama ei a fost cea care a solicitat conducerii liceului întreruperea studiilor fiicei sale când aceasta s-a hotărât să plece în Japonia. Partea civilă declară că a participat din propria voință la cursul de yoga, unde a fost înscrisă de mama sa.

Nici Mureșan Agnes nu depindea financiar sau locativ de inculpatul Bivolaru Gregorian sau de vreun alt inculpat. Probatoriul administrat în cauză a arătat că a fost în întreținerea iubitului ei, Murariu Robert. Mai mult, partea civilă declară că a avut libertate în a alege dacă să plece în Japonia, susținând că a făcut-o pentru a câștiga bani cu care să își cumpere o casă. De altfel, partea civilă declară că s-a și căsătorit în Japonia și că s-a și întors la soțul ei ulterior, aspect care nu ar fi fost posibil dacă ar fi lucrat acolo „în stare de aservire”, ca victimă a exploatării.

Se exclude prin urmare ca partea civilă Mureșan Agnes să se fi putut afla într-o stare de vulnerabilitate față de inculpatul Bivolaru Gregorian care să o fi putut face să fie receptivă la presupusele acte de recrutare care susține că s-ar fi săvârșit asupra ei în vederea cazării în „ashram” și exploatării acesteia în stare de aservire. Considerăm că ar fi putut exista o stare de vulnerabilitate doar dacă la data săvârșirii presupuselor fapte de recrutare și cazare partea vătămată nu ar fi avut unde locui, nu ar fi avut mijloace de subzistență și nu ar fi fost integrată social, ceea ce am dovedit prin chiar declarațiile acesteia că nu era cazul. De asemenea, partea civilă nu declară că ar fi fost împiedicată să plece atunci când a dorit de la cursul de yoga organizat de MISA

Nu se poate reține nici că această autoritate a lui Bivolaru Gregorian ar fi fost exercitată de către acesta asupra părții civile Mureșan Agnes prin alți instructori de yoga. La cursurile de yoga nu există elemente de constrângere care să determine ca ceea ce s-ar afirma în cadrul cursului să poată fi impus în vreun mod. Cel care se înscrie poate să participe când dorește la curs, nefiind obligat să participe. Nu există un sistem de notare sau apreciere a participanților. Dacă cineva dorește să părăsească cursul o poate face oricând dorește, ceea ce partea civilă susține că a și făcut.

Partea civilă Mureșan Agnes Arabela a învederat că se constituie parte civilă în procesul penal cu suma de 10.000 euro, bani pe care susține că „a fost determinată să-i doneze Mișcării lui Grieg” – declarația din 25.05.2005. Având în vedere că nu s-a făcut dovada că această sumă ar fi fost donată de către partea civilă Asociației MISA, și cu atât mai puțin prin mijloace ilegale, se impune a se respinge acțiunea civilă formulată de aceasta în cauză.

Atitudinea procesuală a părții civile Mureșan Agnes Arabela a fost în sensul de a nu se prezenta niciodată în fața instanței de judecată. Și în acest caz plângerea penală este formulată după aproximativ 2 ani de la presupusele fapte declarate. Aceste aspecte sunt de natură a dovedi lipsa de veridicitate a acuzațiilor sale și a demonstra că scopul acesteia a fost de a se răzbuna pe inculpatul Bivolaru Gregorian ajutând Parchetul să îl inculpe pe nedrept pe baza declarațiilor sale mincinoase și de a obține importante sume de bani. [...]

VI. Partea civilă Lupescu Simion

În rechizitoriul nu este reținută nici situația de fapt privitoare la partea civilă Lupescu Simion, în sensul că nici în acest caz nu se precizează datele necesare identificării locului, datei și circumstanțelor de săvârșire a presupusei fapte de trafic de persoane. Singurele referiri la această parte vătămate sunt legate de conținutul declarațiilor acestuia, nefiind administrată nici o altă probă în susținerea acuzațiilor pe care Lupescu Simion le face.

Din declarațiile acestuia reiese că în perioada noiembrie 1994 - 8 ianuarie 2004 acesta a urmat cursurile de yoga organizate de MISA având ca instructor pe numita Daniela Dae; acesta declară că: „...am locuit în toată această perioadă în mai multe ashramuri aparținând MISA” (plângerea penală din 17.08.2004); în această perioadă, partea civilă susține că „...pentru a i se permite să locuiască în ashram”, ar fi prestat în folosul MISA și al inculpatului Bivolaru Gregorian activități neremunerate în domeniul construcțiilor și forestier, activități de curierat, a fost șofer și gardă de corp, din cauza condițiilor în care a desfășurat aceste activități neremunerate și-ar fi deteriorat sănătatea.

Este important mai întâi de subliniat contextul în care Lupescu Simion a ajuns parte civilă în prezentul dosar. Acesta a fost martorul cu identitate atribuită Marinescu Vasile în Dosarul nr. 405/85/2005 al Tribunalului Sibiu în care inculpatul Bivolaru Gregorian a fost trimis în judecată pentru infracțiunile de act sexual cu un minor și trafic de minori referitor la partea vătămată Lupescu (Simionescu) Ilinca (persoană vătămată audiată în calitate de martor în prezenta cauză), soția lui Lupescu Simion. Ulterior declarațiilor date în calitate de martor cu identitate atribuită în Dosarul nr. 405/85/2005 (DUP 720/P/2003) și în calitate de parte civilă în DUP nr. 6D/P/2004, Lupescu Simion a dat două declarații notariale în Danemarca, Copenhaga, în data de 10.10.2005 și 13.10.2005 date în fața notarului Pia Svenningsen, prin care își retractează toate aceste declarații (a se vedea filele 80-97 din volumul de înscrisuri depus de inculpatul Bivolaru Gregorian)

În declarația din 10.10.2005 partea civilă Lupescu Simion arată: „în legătură cu problemele judiciare ale Domnului Gregorian Bivolaru, arăt că în calitate de martor sub acoperire și ulterior de parte vătămată am dat mai multe declarații către autoritățile statului român pe care prin prezenta declarație le declar nule, deoarece au fost obținute (...) în urma acțiunilor de amenințare cu moartea, precum și a altor tipuri de influențări exercitate asupra mea. Prezenta declarație reprezintă adevărata mea voință, iar toate celelalte declarații date până azi, 10 octombrie 2005, le declar neconforme cu realitatea și voința mea. (...) Pentru că la data începerii anchetei eu eram căsătorit cu una dintre părțile vătămate, și anume Lupescu Ilinca procurorii mi-au atribuit identitatea de Marinescu Vasile pentru a putea da declarație în

calitate de martor sub acoperire. Ulterior am fost determinat să formulez chiar plângere penală, dar de această dată cu numele meu adevărat. Alături de mine a formulat plângere penală și tatăl meu, Lupescu Ion, care nu avea nicio legătură cu situațiile relatate. (...) Arăt de asemenea că eu nu mă consider prejudiciat în niciun fel și renunț la cererea de despăgubire pe care am formulat-o în data de 17.08.2004, precum și la orice pretenții materiale sau morale din orice altă dată cu privire la dl Gregorian Bivolaru”.

În declarația din 13.10.2005 partea civilă Lupescu Simion arată de asemenea: „Declarațiile (...) care mi-au fost luate în calitate de martor, inclusiv de «martor sub acoperire», situație în care mi s-a atribuit numele de Marinescu Vasile, mi-au fost luate sub presiune și amenințare cu moartea, *ele nu exprimă adevărul* și viziunea mea asupra lucrurilor descrise și de aceea sunt nule și nu trebuie să mai producă din acest moment nici un fel de consecințe juridice asupra persoanelor acuzate în dosarul respectiv”.

Ulterior acestor declarații notariale, în data de 5.12.2005, partea civilă a dat din nou declarații în această cauză, susținând că în luna octombrie 2005, prin mijloace frauduloase numiții Lungu Simona și Negici Mihai l-ar fi determinat pe partea civilă Lupescu Simion să se deplaseze la Copenhaga unde *ar fi fost obligat* să dea două declarații la un notar sub dictare din conținutul cărora rezulta că retracta toate declarațiile date în fața organelor de urmărire penală în prezentul dosar. Aceste susțineri ale părții civile nu pot fi reținute ca fiind adevărate, având în vedere că ancheta desfășurată de către Parchet în acest sens a stabilit, prin Rezoluția din 25.06.2007 din Dosarul nr. 4412/P/2006 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 5, că faptele nu există, motiv pentru care a dispus neînceperea urmăririi penale. De altfel, este complet absurdă ideea că ar fi putut exista elemente de constrângere cu ocazia scrierii celor două declarații, deoarece ele au fost date în fața unui notar, care nu ar fi atestat aceste înscrisuri dacă nu ar fi constat că sunt date prin voința proprie a celui care le semnează în fața sa.

În ceea ce privește situația de fapt reținută în cauză cu privire la partea civilă Lupescu Simion, Parchetul nu a administrat nici un probatoriu în sensul dovedirii existenței celor reclamate. Există doar două referiri în Rechizitoriu legate de partea civilă Lupescu Simion. Prima este cea a tatălui său, partea civilă Lupescu Ion, referitoare la activitatea de șofer pe care fiul său susține că ar fi prestat-o: „Precizez că o mare perioadă de timp (9 ani) el (partea civilă Lupescu Simion, *n.a.*) a fost șoferul lui Bivolaru Gregorian fiind în permanență la dispoziția sa în sensul că pe lângă faptul că îi conducea autoturismul era și omul său de pază, era cel care se ocupa de comisioane”.

Această afirmație nu poate fi luată în considerare de către instanță, pe lângă faptul că nu este de natură a dovedi că Lupescu Simion a fost supus unui abuz de autoritate cu scopul de a efectua munca de șofer fără a fi neremunerat, este și făcută de o parte civilă în proces, care, pe lângă o poziție procesuală identică cu cea a lui Lupescu Simion, are și o poziție subiectivă raportat la faptul că este vorba de fiul său. De altfel, interesul lui Lupescu Ion privitor la eventuale câștiguri materiale care ar rezulta din eventuala recunoaștere a unei exploatare la care să fi fost supus fiul său reiese chiar din modul în care acesta s-a constituit parte civilă în proces cu suma de 5 milioane de euro, din care declară că 40.000 euro erau solicitați pentru că: „40.000 (patruzeci mii) euro făcuți de mine cu fiul meu Lupescu Simion în decurs de 9 ani”.

A doua referire este a părții civile Dumitru Ionela Cristina care în același mod suspect face o afirmație absolut identică cu modul în care au fost reținute prin rechizitoriu faptele, fără a da însă nici un element concret care să poată fi avut în vedere la stabilirea situației de fapt: „De asemenea, în calitatea sa de instructor în cadrul MISA, numita Dae Daniela i-a îndemnat pe

Lupescu SIMION zis «SIMI» și pe tatăl acestuia Lupescu Ion să asculte necondiționat toate ordinele lui Bivolaru Gregorian, să rupă relațiile cu prietenii și familia, să se mute în ashramurile MISA și să presteze muncă neretribuită sub pretextul karma-yoga în folosul grupului infracțional condus de Bivolaru Gregorian și alte persoane, uzând de imensa autoritate spirituală pe care ea și Bivolaru Gregorian o avea asupra acestor persoane”, 13.05.2005.

Același gen de fraze, absolut identice, sunt făcute de această parte civilă cu privire la toate celelalte părțile civile. Este exclus că le putea cunoaște pe toate atât de bine sau că le putea cunoaște activitatea atât de îndeaproape încât să facă afirmații exclusiv despre toate. De altfel, minciuna este evidentă din faptul că această frază-șablon nu s-a mai potrivit și în cazul părților civile Lupescu Ion și Lupescu Simion, pentru ca aceștia sunt o familie, iar a afirma că ei au fost îndemnați să rupă relațiile cu familia este un non-sens, contrazis chiar de declarațiile lor, care susțin că de fapt cursul de yoga i-a „reunit” în sensul că fiul, Simion, l-a îndemnat pe tatăl său, Ion, să se înscrie și el la cursul de yoga.

Este evident că partea civilă Dumitru Ionela Cristina s-a transformat din învinuită într-un instrument al parchetului și a fost de acord să preia aproape întreg conținutul ordonanțelor de începere a urmăririi penale în declarațiile sale cu scopul de a își salva imobilul de la a fi confiscat și de a obține la rândul ei despăgubiri materiale. Minciuna celor declarate este evidentă dacă luăm în considerare că Dumitru Ionela nu putea participa la alte cursuri decât cel la care era înscrisă, deoarece cursul de yoga organizat de MISA este structurat pe module și dacă nu se epuizează un modul, nu se poate participa la următorul. Or, din declarațiile acestei părți civile reiese că ea știe inclusiv ce s-ar fi petrecut la cursurile de yoga la care ea nu putea avea acces, cum este cel al părților civile sus-menționate care frecventau aceste cursuri cu câțiva ani înaintea ei.

Un alt element deosebit de important care este de natură a dovedi fără dubiu că faptele reclamate de Lupescu Simion nu au existat este faptul că soția acestuia, Lupescu (Simionescu) Ilinca, declară în fața instanței că nu cunoaște despre presupusele activități neremunerate ale soțului ei în urma percepțiilor ei proprii, deși ea susține că l-a cunoscut pe soțul ei cât timp amândoi erau la cursurile de yoga și au locuit în „ashram”. Ea susține că știe de aceste activități doar din spusele soțului ei: „Pe partea vătămată Lupescu Simion l-am cunoscut în ashram și din spusele acestei părți vătămate știu că era șoferul inculpatului Bivolaru și atunci când era solicitat telefonic de către acesta făcea cumpărături s-au asigura transportul unor persoane”.

În concluzie, Parchetul a eșuat în a dovedi că faptele există: nu există probe din care să reiasă că Lupescu Simion ar fi fost recrutat în vreun fel de inculpatul Bivolaru Gregorian în sensul îndemnării acestuia să se mute într-un „ashram” pentru a fi apoi exploatat prin muncă; nu au fost aduse dovezi că partea civilă ar fi fost exploatată de inculpatul Bivolaru Gregorian, în sensul prestării unei munci neremunerate în folosul acestuia; nu au fost aduse dovezi privitoare la existența unor probleme de sănătate ca urmare a activității desfășurate.

Este deosebit de grăitoare atitudinea procesuală a părții civile Lupescu Simion, care nu s-a prezentat în fața instanței în vederea audierii sale. Faptul că acesta nu a înțeles să își susțină acuzațiile făcute vine în susținerea argumentului că declarațiile notariale făcute în fața notarului danez sunt cele care sunt conforme cu realitatea.

Nu s-a stabilit existența nici unui element din care să reiasă că partea civilă ar fi fost sub autoritatea lui Bivolaru Gregorian, care ar fi abuzat de ea, cu atât mai mult cu cât partea civilă nu a participat la nici un curs susținut de inculpatul Bivolaru Gregorian și nu depindea

financiar și locativ de acesta. Familia sa avea un apartament în Slatina, unde ar fi putut oricând să se întoarcă. Este evident că dacă partea civilă l-a ajutat vreodată pe inculpatul Bivolaru Gregorian în sensul că l-a însoțit cu mașina în diverse locuri, a făcut-o pentru că el s-a oferit din proprie inițiativă să o facă. Nu există nici o probă din care să reiasă contrariul, și anume că ar fi fost obligat, determinat, sancționat dacă nu o face. El putea refuza oricând orice activitate i se solicita să efectueze. De asemenea, putea oricând părăsi locul unde locuia, nefiind împiedicat în niciun mod să facă asta. Este evident că dacă s-ar fi simțit exploatat, partea civilă nu ar fi avut nevoie de 11 ani ca să își dea seama de aceasta și, mai mult decât atât, nici nu l-ar fi îndemnat și pe tatăl său să se înscrie la aceste cursuri, la care de asemenea a participat timp de aproape 10 ani.

Partea civilă Lupescu Simion nu se afla într-o stare de vulnerabilitate față de inculpatul Bivolaru Gregorian, motiv pentru care el nu putea fi receptiv la presupusele acte de recrutare care susține că s-ar fi săvârșit asupra ei în vederea cazării în „ashram” și exploatării acesteia în stare de aservire. Este exclusă, prin urmare, existența oricărui element de îndemnare, de determinare, de constrângere sau de abuz de autoritate care să fi fost exercitat asupra lui Lupescu Simion de către inc Bivolaru Gregorian.

Parchetul nu a dovedit că partea civilă Lupescu Simion ar fi desfășurat vreo activitate neremunerată care să îi producă beneficii materiale inculpatului Bivolaru Gregorian sau MISA. Nu se precizează în ce a constat eventualul *profit* urmărit și obținut de inc. Bivolaru Gregorian sau ceilalți inculpați de pe urma acestuia. Prin urmare, nu a fost dovedită existența beneficiului material sau financiar pe care l-ar fi avut inculpatul Bivolaru Gregorian sau presupusul grup infracțional organizat în urma așa-zisei „exploatări” a părții civile Lupescu Simion.

Partea civilă Lupescu Simion a arătat că se constituie parte civilă în procesul penal cu suma de 7 miliarde lei din care 4 miliarde lei reprezintă daune materiale iar restul reprezintă daune morale. La dosarul cauzei nu se regăsește nici o probă care să confirme existența acestor prejudicii și a faptului că ele ar fi fost produse de către inculpat. Mai mult, prin declarațiile notariale date în Danemarca a arătat că renunță la aceste pretenții deoarece nu a fost în nici un mod prejudiciat de inculpatul Bivolaru Gregorian. [...]

Perchezițiile brutale din data de 18.03.2004 efectuate în imobilele practicanților yoga au avut ca scop descoperirea unor așa-zise activități ilegale ce implicau trafic de droguri, prostituție, deținerea de arme etc. Nu s-a descoperit nici o urmă a unor astfel de activități. Nici măcar unul dintre cele câteva sute de yoghini descoperiți în casele percheziționate nu a reclamat că ar fi victima traficului de persoane, a exploatării prin ținerea în stare de aservire. Este evident că dacă cei aflați în imobilele practicanților yoga din cadrul MISA ar fi trăit experiențe traumatizante prin ținerea lor în condiții mizere cu scopul de a fi puși la muncă forțată, atunci așa-zisa „intervenție a organelor de cercetare penală” s-ar fi dovedit una „eliberatoare”. În schimb, în loc să îi reclame pe inculpații din prezenta cauză, cei aflați în aceste imobile au făcut plângeri împotriva celor care au instrumentat dosarul, dezvăluind abuzurile fără precedent ale autorităților. Sunt relevante în acest sens declarațiile notariale date de cei care au fost în perioada 2001-2004 locatarii acestor imobile și care nu conțin nici un fel de elemente de natură infracțională (volumul de înregistrări depus de Asociația MISA).

Este evident că acest eșec trebuia mascat cu „găsirea” unei acuzații care să aibă „importanță” în ochii opiniei publice. S-a venit cu ideea că modul de viață al yoghinilor, activitățile duse de ei în imobilele pe care ei le denumeau „ashram” să fie interpretate, este de fapt trafic de persoane, în lipsa probelor, această interpretare forțată a textului incriminator se constituie

în sine un demers ilegal al Parchetului. „Scuza” absurdă invocată de Parchet este că absența probelor ar fi de fapt rezultatul „ascunderii” acestora.

De aceea, rechizitoriul începe printr-un „demers de justificare” a acestui efort de a acuza grupul celor care fac parte din MISA, pe care Parchetul îl numește un grup infracțional organizat, apartenența la acest grup fiind descrisă ca o „apartenență la un grup religios cu valențe sectare”. Aceste demers de a „justifica” întocmirea actului de sesizare în lipsa unor probe convingătoare se concretizează la începutul rechizitoriului printr-o așa-zisă analiză a felului în care apar, dintr-o perspectivă internațională, aceste „fenomene sectare”. Se urmărește a se convinge instanța că există o adevărată cruciadă în cadrul comunității internaționale, care este pornită să vâneze și să acuze grupările religioase, esoterice sau spirituale MISA fiind plasată între acestea

Prin această prezentare, DIICOT a subminat în mod grav prezumția de nevinovăție a inculpaților. În primul rând, plasarea unui grup, fără un studiu adecvat, în categoria sectelor nu are, în sine, implicații juridice. De aceea includerea în rechizitoriul DIICOT a unui capitol privind „Evoluția fenomenului sectar pe plan mondial” și activitățile lor ilegale, respectiv, măsurile luate de autorități contra unor grupări sectare, este de natură a crea un cadru ostil în care inculpații au fost plasați, înfrângând egalitatea de arme dintre acuzare și apărare.

Informațiile oferite de DIICOT în secțiunea din rechizitoriu privind evoluția fenomenului sectar sunt incomplete, inexacte și prezentate tendențios. Ele nu pot oferi argumente pentru a dovedi vinovăția celor acuzați cu atât mai mult în contextul unui proces penal.

Având în vedere cele de mai sus, este pusă în adevărata ei lumină încercarea Parchetului de a îi determina mai întâi pe cei găsiți în imobilele yoghinilor, prin presiuni, de a face declarații incriminatoare împotriva lui Bivolaru Gregorian și a unui grup de membri și simpatizanți MISA. Este deosebit de relevant că nici unul dintre ei și niciun alt membru sau simpatizant MISA dintre cei câteva zeci de mii nu a formulat plângere împotriva inculpaților. Or în lipsa unor astfel de plângeri și denunțuri, interpretarea Parchetului dată textului care incriminează traficul de persoane nu putea subzista.

În aceste condiții, Parchetul a făcut eforturi considerabile pentru a găsi câteva așa-zise „victime” printre foștii cursanți care să accepte să facă plângeri penale pentru a putea beneficia de eventuale despăgubiri materiale. Ei pleaseră de ani de zile de la cursul de yoga, dată de la care nu mai locuiau în imobilele numite „ashram”. La data plecării din MISA nu reclamaseră nicio faptă penală. Cu toate acestea, părțile civile din prezenta cauză au acceptat să formuleze aceste plângeri penale, referindu-se la presupuse fapte care ar fi avut loc cu ani de zile în urmă. De exemplu, partea civilă Bertescu Valeria face declarații despre fapte petrecute înainte de anul 1996, an în care a părăsit cursul de yoga. Este foarte relevant pentru lipsa de veridicitate a acestor acuzații faptul că aceste persoane nu au făcut aceste plângeri din proprie inițiativă, ci numai în urma intervenției și solicitării formulate de organele de urmărire penală. De asemenea, părțile civile nu au propus probe pentru a fi administrate în susținerea acuzațiilor aduse.

Astfel, Parchetul întocmește un rechizitoriu practic doar pe baza declarațiilor acestor așa-zise „părți vătămate”, fără a aduce în sprijinirea lor probe temeinice care să justifice trimiterea inculpaților în judecată. Părțile vătămate sunt practic membrii a 3 familii (familia Mureșan, familia Lupescu și familia Albu-Costea) care, pe lângă faptul că reclamă fapte petrecute în mare parte înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 678/2001 privind prevenirea traficului de persoane, nu aduc dovezi în sprijinirea celor declarate.

Urmărirea penală are ca obiect tocmai obținerea probelor ce dovedesc actele infracționale și în aceeași măsură identificarea probelor de nevinovăție, care înlătură răspunderea penală.

Dosarul de urmărire penală este însă plin de înscrisuri, fotografii și declarații (aproape 100 de volume) care nu sunt de natură a dovedi existența infracțiunilor reclamate de părțile civile. Astfel, la dosar sunt depuse foarte multe *înscrisuri* numite „bilețele” care în opinia Parchetului au scopul de a dovedi că prin intermediul lor inc. Bivolaru Gregorian ar fi obligat părțile civile să efectueze anumite activități. Pe lângă faptul că valoarea coercitivă a acestor bilețele nu poate reținută, părțile civile neputând fi constrânse prin intermediul lor în nici un mod, ele fiind libere să acționeze după propria conștiință, este extrem de relevant că printre ele nu se regăsește nici unul dintre așa-zisele „bilețele” invocate de către părțile civile că ar fi existat în cazul lor concret. De altfel, declarațiile martorilor audiați de instanță nu confirmă teoria Parchetului:

- martorul Gămulea Andrei:

„Am cunoștință de bilețelele pe care cursanții le foloseau, pentru ca atunci când încheiau cursurile erau întrebări, timpul scurt și așteptau răspuns din partea instructorul. Chiar și eu am folosit aceasta modalitate. Am scris și eu bilețele către inculpatul Bivolaru data fiind erudiția acestuia. Întrebările erau pe tematica yoga, răspunsul venea chiar și din partea instructorilor cu o semnătură sau ștampilă, nu reprezentau ordine sau comenzi pentru cel care pusese întrebarea, se lua doar act de ce s-a răspuns. Acele ștampile sau semnături ce apăreau pe bilețele reprezentau o confirmare a luării în evidență a bilețelului”.

- martora Ambăruș Gabriela:

„În legătură cu acele bilețele despre care se face vorbire vreau să arăt că este o practică frecventă de a discuta cu cursanții, atunci când după curs sunt întrebări și nu mai avem timp, urmând a răspunde la întâlnirea următoare sau tot prin bilețele. La fel am procedat și eu, scriind bilețele către inculpatul Bivolaru, și ni se răspundea în aceeași manieră. De asemenea, vreau să arăt categoric că nu erau aplicate pedepse sau sancțiuni de nicio natură cursanților yoga pentru că asta ar fi însemnat o contradicție între ceea ce explicam și transmiteam la curs, cu convingerea intimă a unui practicant yoga”.

În ceea ce privește *fotografiile* în costum de baie ale practicanților yoga depuse la dosar în peste 30 de volume, acestea sunt prezentate în mod fals de Parchet ca fiind un instrument prin care inc. Bivolaru Gregorian recruta femei. Or, probatoriul administrat în fața instanței de judecată infirmă această teorie și arată care era de fapt rolul acestor fotografii, care nu erau deloc obligatorii a fi depuse. Iată ce afirmă martorii audiați în cauză:

- martorul Lazăr Radu (martor al Parchetului):

„Nu am cunoștință ca pentru înscrierea la cursurile de Yoga să fi fost nevoie de prezentarea unor fotografii, în schimb am cunoștință că atunci când se cerea accesul într-o tabără Yoga se cerea să se prezinte fotografii cu persoana doritoare în costum de baie. Explicația ar fi că o practică Yoga bună produce transformări asupra corpului și pentru a fi văzute diferite afecțiuni în vederea vindecării lor, dar nu știu de unde am această explicație. (...) *Nu exista obligația de a preda acele poze despre care am vorbit*”.

- martora Ambăruș Gabriela:

„În decursul timpului, au fost efectuate studii de către instructori yoga cu intenția de a arata evoluția fizică și psihică a cursanților și de aceea apar acele poze în costum de baie ale unor persoane care au fost participante la studiu și au depus benevol pozele”.

- martora Dobrin Monica:

„În legătură cu taberele de yoga la care am participat, vreau să arăt că acolo putea participa cine dorea, cursanți sau necursanți, la început se depuneau niște fotografii mici, cu chipul persoanei de la umeri în sus, fiind necesare pentru legitimații, iar cine dorea putea să depună și fotografii în costum de baie, pentru a arăta care a fost evoluția fizică a practicantului respectiv și o evaluare a evoluției acestuia în urma practicării yoga. Însă depunerea acestor fotografii nu era o condiție esențială pentru accesul sau nu la tabără”.

- martorul Gămulea Andrei:

„Întrebat fiind dacă știu despre acele poze ale unor cursanți, arăt că este vorba de un studiu efectuat unde se urmărea a se vedea evoluția corpului cursantului și cine dorea depunea aceste poze”.

- martorul Ion Cristi:

„Oricine dorea putea să se înscrie la un astfel de curs prin completarea unei cereri către secretariatul MISA și dând o declarație pe proprie răspundere că nu suferă de vreo boală psihică. Doar când era cazul de participare la anumite simpozioane sau tabere, pentru legitimarea participanților, se solicitau poze ca de buletin. Am cunoștință ca au fost efectuate și anumite studii pentru a observa transformarea persoanelor care începeau să practice yoga, și acele persoane, cu acordul lor, au depus poze în costum de baie”.

- martorul Penescu Bogdan:

„Am cunoștință ca la un moment dat, în colaborare cu doctori, psihologi, MISA a realizat un studiu pentru a cuantifica efectele practicii Yoga asupra pers practicante, și astfel la cursuri s-a spus că, cine dorește, poate să-și pună poze în costum de baie pentru a vedea evoluția în timp și efectele yoga asupra lor. Repet că totul a fost voluntar, fără nicio impunere. Mai existau și poze mici pentru a fi puse pe legitimațiile eliberate”.

Declarațiile acestor 6 martori audiați în cauză se coroborează cu declarațiile următorilor inculpați, printre care și Roșu Petru:

- inculpatul Catrina Nicolae:

„În rechizitoriul s-a încercat a se denatura inclusiv situația când s-au găsit acele fotografii cu persoane în costume de baie, dându-se greșit o tentă erotică chiar tinzând spre orgii, când de fapt erau poze făcute persoanelor care au dorit să participe la un studiu privind efectele psihosomatice ale yoga asupra trupului, fotografiile indicând evoluția în timp a persoanelor respective”.

- inculpata Popescu (Hangan) Liana Maria:

„La înscrierea pentru cursurile yoga eu nu am cerut doritorilor să prezinte fotografii în costum de baie. Știu că acest lucru se cerea acelor persoane care aveau probleme fizice, la coloană sau la picioare, și atunci prezentau fotografii în costum de baie”.

- inculpata Visterneanu Lăcrămioara:

„Nu este adevărat ca eu să fi dat aceste fotografii inculpatului Bivolaru Aceste fotografii reprezentau și un punct de pornire pentru a vedea momentul când persoana a început să practice yoga și unde a ajuns după un anumit timp, în studiul descris de inculpatul Catrina Nicolae. (...) Nu era o obligație ca solicitantul pentru curs să aducă o fotografie în costum de baie, doar cei care doreau făceau acest lucru, primeam și fotografii mici sau situații când nu aduceau deloc fotografii”.

În ceea ce privește *declarațiile martorilor* Parchetului audiați în cauză atât în faza de urmărire penală, trebuie observat că ele nu conțin elemente care să ducă la stabilirea

vinovăției inculpaților. În mod paradoxal, analiza lor scoate la lumină multe elemente în sprijinul nevinovăției acestora și pe deasupra demască și multe nelegalități săvârșite în faza de urmărire penală.

Un aspect extrem de important este faptul că martorii audiați în cauză nu fac referiri concrete la situația de fapt reținută prin rechizitoriu cu privire la aceste așa-zise „părți vătămăte”. Aceștia fac referiri extrem de generale privitoare la așa-zise activități infracționale, dar ei declară că nu le cunosc pe părțile vătămăte.

Principalii martori citați de Parchet în susținerea acuzațiilor făcute de părțile vătămăte sunt: Nicolau Codrin, Ristache Marius, Nicula Gabriela, Ristache Marius, Bîrjovanu Cătălin, martorii cu identitate protejată Filip Manuela și Stoian Gelu, precum și persoanele vătămăte audiate în calitate de martori potrivit art. 82 C.pen. din 1969 Moga Camelia, Barbu Diana Constantella și Lupescu (fostă Simionescu) Ilinca. Urmează o referire pe scurt la declarațiile celorlalți martori invocați cel mai des de Parchet în rechizitoriu:

1. Martorul Codrin Nicolau

Acest martor fost cursant și instructor, face afirmații extrem de generale privitoare la organizarea cursurilor de yoga, nefăcând referire nici măcar la una dintre părțile civile din cauză, pe care nu le cunoaște. Din declarațiile acestuia rezultă că el nu a locuit niciodată în ashram, fiind instructor timp de 10 ani în cadrul MISA ca voluntar, din 1993, până în 2003, ocazie cu care s-a ocupat personal de colectarea taxelor:

- „Personal nu am locuit niciodată în ashram (...) În paralel începând cu anul 1993 și până în anul 2003 am fost instructor de yoga în cadrul MISA” – declarația din 23.02.2005. „În calitate de instructor mă ocupam și de colectarea taxei de curs, de la cursanți...” – declarația din 20.09.2005.

Prin urmare, considerăm că valoarea probatorie a declarațiilor lui este nulă, având în vedere că el nu a fost de fapt martor la nici una dintre faptele descrise în situația de fapt prin rechizitoriu. O întrebare legitimă este de ce Parchetul nu a înțeles să îl acuze și pe acest martor, la fel ca pe ceilalți instructori de yoga că ar fi făcut activități de propagandă în cadrul cursului menite să recruteze pe cursanții yoga în scopul supunerii lor la muncă, având în vedere că acesta și-a desfășurat activitatea de instructor sub egida MISA timp de 10 ani? Este relevant faptul că acesta nu s-a prezentat în fața instanței pentru a fi audiat deși a fost citat de mai multe ori.

Totodată, este uimitor și extrem de grav din punct de vedere a consecințelor negative pe care le poate avea asupra inculpaților, faptul că Parchetul manipulează textele conținând afirmații generale ale unor martori, printre care și martorul Nicolau Codrin, care nu face nici o referire concretă la unii dintre inculpați. Astfel procurorul a inserat în acest sens, între paranteze, adnotări personale, cu scopul evident de a induce în eroare instanța. De exemplu, deși martorul Nicolau Codrin nu face nici o referire expresă la inc. Petru Roșu că ar fi vorbit de inc. Bivolaru Gregorian la cursul său, procurorul adaugă în paranteză faptul că afirmațiile martorului se referă sigur la Petru Roșu. Iată cum prezintă Parchetul în mod fals care ar fi fost conținutul cursurilor de yoga susținute de Petru Roșu, prescurtarea „*n.a.*” însemnând „nota autorului” rechizitoriului:

- martorul Nicolau Codrin Dan: „...la cursuri (inclusiv ale învinutului Roșu Petru, *n.a.*) ... erau prezentate modele ale relației maestru-discipol și obediența pe care discipolul ar fi trebuit să o aibă în raport cu maestrul... existența ca «maestru» a lui Bivolaru Gregorian era prezentată ca fiind o șansă unică în ceea ce privește cunoașterea spirituală..., în urma învățăturilor

predate (și de învinuitul Roșu Petru, *n.a.*) mare parte dintre cursanții yoga... au renunțat la propria personalitate, acceptând să depindă trup și suflet de liderul mișcării Gregorian Bivolaru”;

2. Martorul Ristache Marius

Acest martor este medic și a fost cursant în cadrul MISA până în 2003. Nici el nu a locuit într-un ashram în perioada 2001-2004. El a vizitat un astfel de imobil timp de aproximativ o lună în anul 1994, pentru a practica mai intens yoga, ocazie cu care nu a constatat nimic ilegal. Nici acest martor nu o cunoaște pe niciuna dintre părțile vătămate din prezenta cauză. Iată cum descrie acesta experiență avută cât timp a fost practicând yoga în fața instanței de judecată:

„Astfel am fost întrebat dacă m-am simțit presat sau s-au exercitat presiuni asupra mea de orice fel la cursuri sau cât am locuit în ashram, de către inculpatul Bivolaru sau prin interpuși, iar răspunsul meu este nu. De asemenea, inc. Bivolaru nu m-a pus să fac niciodată nimic și nici nu am prestat vreo muncă neretribuită pentru acest inculpat”.

În schimb acesta a arătat că a fost presat de procuror cu ocazia audierii pentru a își „ajusta” afirmațiile după dorința procurorului, declarând că a cedat acestui demers: „...la momentul de atunci am răspuns unui procuror foarte insistent care mi-a pus acele întrebări și răspunsul meu a fost ceva de genul: „dacă vrei să răspund așa, eu răspund”.

3. Martorul cu identitate protejată Stoian Gelu

Acest martor a fost audiat de instanța de judecată prin mijloace specifice audierii martorilor cu identitate protejată, ocazie cu care a declarat că nu a fost niciodată amenințat de nici un membru sau simpatizant MISA nici înainte, nici pe perioada cât a fost în programul de protecție. Cu ocazia audierii a relatat că a părăsit Mișcarea în jurul anului 2000 și că nu a locuit în nici un ashram și nu a efectuat nici un fel de muncă gratuită în folosul inculpaților: „...Nu am avut acces la așa ceva pentru că nu eram, nu locuiam în ashram (...) Nu am muncit pentru organizație”. Nici acest martor nu cunoaște pe niciuna dintre părțile civile, nefăcând nicio referire la situația de fapt reținută prin rechizitoriu

4. Martora cu identitate protejată Filip Manuela

La rândul ei această martoră a declarat cu ocazia audierii sale de instanța de judecată că nu a fost niciodată amenințată de niciun membru sau simpatizant MISA, nici înainte, nici pe perioada cât a fost în programul de protecție. Aceasta declară că a participat la cursurile de yoga timp de 10 ani, până în 2002, „nu am sesizat să fie în mod direct, nu știu, activități care să mi se pară ciudate sau deranjante”. Ea arată că a decis să părăsească cursul din proprie inițiativă și că nu s-a urmărit de către nimeni să fie convinsă să rămână. Nici această martoră nu a locuit într-un „ashram”, arătând că nu cunoaște nimic despre modul în care se desfășurat activitățile în aceste imobile. La rândul ei, nu are cunoștință despre nicio parte civilă din cauză și nici despre acuzațiile aduse de aceștia.

5. Martora Nicula Gabriela

Această martoră a urmat cursurile de yoga timp de 2 ani, din 2001-2003, perioadă în care nu a locuit în „ashram” și nu a desfășurat activități neplătite: „Arăt faptul că în perioada cât eu am făcut yoga nu am locuit în ashramuri și nici nu am făcut Karma Yoga” (declarația din 27.06.2005). De asemenea, nu relatează nimic concret despre părțile civile din prezenta cauză, pe care nu le cunoaște.

Extrem de relevant pentru a demonstra inconsistența probelor acuzării este modul în care au decurs chiar audierile martorilor Parchetului în instanța de judecată. Declarațiile lor nu numai că nu au confirmat acuzațiile, dar chiar au infirmat existența traficului de persoane:

- Martorul Bîrjovanu Cătălin

Nici acest martor nu a locuit în imobilele yoghinilor motiv pentru care a declarat în fața instanței:

„Nu pot să spun nume de persoane și nu pot să descriu situații concrete în care inculpatul Bivolaru sau alți inculpați au obligat, au determinat pe cursanți yoga să facă ore de karma yoga, să rupă legăturile cu familia, să stea în ashramuri contra voinței lor, să fie împiedicați să plece sau să vină când doresc. (...) Nu știu care erau condițiile pentru a ajunge să locuiești într-un ashram, posibil să fi fost reguli de locuire acolo, posibil să fi fost coordonatori ai diferitelor locații, nu știu de existența vreunor sancțiuni. (...) Mie personal, niciunul dintre inculpați nu mi-a cerut să locuiesc într-un ashram, nu mi-a cerut să fac karma yoga. Eu nu am locuit în niciun ashram. Nu am văzut niciodată ca cineva să îi dea bani lui Bivolaru. Dintre toate persoanele menționate în acest dosar ca inculpați sau părți vătămate, îmi aduc aminte de o tânără Dumitru Ionela, care avea 16 ani când am cunoscut-o, blondă cu ochii albaștri și frumoasă, participând cu ea într-o tabără, însă aceasta nu mi s-a plâns în nicio situație că ar fi fost forțată, determinată în vreun fel să facă ceva împotriva voinței sale”.

- Martorul Lazăr Radu Dan

„Nu am cunoștință ca vreunul dintre inculpații menționați mai sus să fi cerut sau să fi impus vreunui cursant Yoga să desfășoare activități Karma Yoga.

Arăt că activitatea desfășurată de o persoană sub auspiciul consacrării acțiunii respective și a consecinței ei cu titlu de Karma Yoga nu poate fi consacrat unei persoane fizice sau juridice concrete, ci esența Karnei Yoga o presupune Divinul.

Eu privesc karma yoga ca fiind o activitate pur voluntară și nu ca o sancțiune, ca o pedepsire a încălcării unor așa-zise reguli.

Personal arăt că și activitatea de a merge la serviciu și a fi retribuit poate fi Karma Yoga. Nu a fost cazul niciodată ca atunci când participam la cursurile yoga să mi se ceară să prestez muncă neremunerată în folosul vreunui inculpat”.

- Martora Simionescu Ilinca

„Nu am făcut nicio muncă pentru inculpatul Bivolaru”.

- Martorul Vălean Gheorghe Radu (soțul părții civile Vălean Alina):

„...susțin că la MISA este un loc frumos, acțiunile fiind benefice și plăcute. (...) Nu pot spune că perioada cât am fost la București și practicat yoga să fi fost o perioadă negativă în viața mea, a fost în folosul meu, chiar dacă acea perioadă nu era deosebită. (...) Niciodată inculpatul Bivolaru nu m-a obligat să fac ceva prin constrângere. Am părăsit cursul de yoga la finalul lui 2002. Nu țin minte ca organele de poliție să îmi fi adus la cunoștință atunci când am dat declarația, cine sunt învinuții și pentru ce anume. Mi s-a spus dacă știu despre scandalul în care fusese implicat inculpatul Bivolaru”.

În lipsa unor declarații ale unor martori care să declare aspecte concrete despre situația de fapt reținută prin rechizitoriu cu privire la părțile civile din prezenta cauză, Parchetul a „apelat” în mod constant în argumentele sale la declarațiile părții civile **Dumitru Ionela Cristina**, care, pe lângă faptul că exprimă o poziție procesuală subiectivă, având același interes în cauză ca celelalte părți civile, s-au dovedit a fi și declarații mincinoase.

Astfel declarațiile acesteia, care au un volum impresionant, fac referire într-un mod extrem de suspect la toate părțile civile și la toți inculpații, cu un limbaj absolut identic cu cel folosit de procuror la încadrarea faptelor, demonstrând faptul că i-au fost în mare parte dictate. Este imposibil ca o persoană care declară că a fost plecată din țară în anii 2000-2004 pentru o

perioadă însumată de aproape 2 ani, să cunoască detalii despre toate părțile implicate în cauză. De altfel, partea civilă nici nu arată împrejurările în care a ajuns să cunoască părțile din cauză și detaliile din viața lor, ci pur și simplu face direct aceste afirmații, aproape toate referirile începând cu expresia standard „În perioada 2001-2004, din ordinul inculpatului Bivolaru Gregorian...”.

Declarațiile lui Dumitru Ionela Cristina, date atât în calitate de martor, cât și în calitate de parte vătămată, capătă o cu totul altă consistență atunci când sunt încadrate în contextul în care aceasta a ajuns parte în acest dosar.

Așa cum s-a statuat și în doctrina judiciară, credibilitatea celui care face declarații într-o cauză nu poate fi apreciată în abstract, în afara raporturilor sale cu pricina în care compare. Depozițiile părții trebuie privite în raport cu poziția pe care o ocupă în multitudinea și complexa împletire a relațiilor și faptelor ce constituie raportul litigios, cu depozițiile sale afective în lanțul împrejurărilor cauzei, într-un cuvânt, trebuie avută în vedere situația reală în care compare în fața autorităților, pe de o parte, în raport cu pricina, pe de altă parte, în raport cu ceilalți participanți în proces.

Așadar, în stabilirea veracității depozițiilor numitei Dumitru Ionela Cristina va trebui să se aibă în vedere, în primul rând, *poziția acesteia în raport cu pricina* și mai ales interesul ei material și moral în soluționarea dosarului în care ea a dat declarații mai întâi în calitate de martor și apoi în calitate de parte vătămată.

Iată expunerea pe scurt a parcursului procesual al acesteia:

La data de 18.03.2004 a avut loc o percheziție domiciliară la imobilul proprietate personală al numitei Dumitru Ionela Cristina din București, sector 5, str. Vasile Grozavu, nr. 2. (a se vedea procesul-verbal de percheziție, D.U.P 6D/P/2004) în noaptea din 18 spre 19 martie 2004, după aproximativ 14 ore aceasta a fost dusă cu forța la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și audiată în calitate de martor, ocazie cu care a dat o prima declarație (în data de 19.03.2004). În data de 22.03.2004, Dumitru Ionela Cristina a formulat personal plângere contra actelor procurorului Nica Andreea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București privitor la modalitatea nelegală de desfășurare a percheziției din data de 18.03.2004 de la imobilul proprietatea sa din București, str. Vasile Grozavu nr. 2, sector 5 (Dosar nr. 405/85/2005 al Tribunalului Sibiu)

În data de 9.06.2004 documentele medicale au atestat că Dumitru Ionela Cristina a suferit un avort spontan, eveniment despre care aceasta declară în plângerile făcute la dosarul cauzei că s-a produs ca urmare a modului abuziv în care a fost tratată de către organele de anchetă.

În data de 11.06.2004, numita Dumitru Ionela Cristina a formulat o plângere penală prin avocatul ales Nițurad Dumitru, înregistrată la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sub numărul 18795/11.06.2004, împotriva procurorului Cerbu Viorel și a inspectorului de poliție Enache Cristian pentru infracțiunile de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi și cercetare abuzivă, fapte săvârșite în timpul percheziției din data de 18 martie 2004 de la imobilul proprietatea sa din București, sector 5, str. Vasile Grozavu nr. 2.

În data de 23.06.2004, numita Dumitru Ionela Cristina a dat o nouă declarație de martor în Dosarul de urmărire penală nr. 720/P/2003 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București (dosar din care a fost disjuns Dosarul nr. 6D/P/2004). Cu aceasta ocazie și-a modificat aproape în totalitate declarația din 19.03.2004 infirmând acuzațiile aduse inc. Bivolaru Gregorian.

În data de 24.06.2004, după efectuarea declarației din 23.06.2004 prin care martora și-a retractat din nou declarația dată în 19.03.2004 și după ce formulase numeroase plângeri,

procurorii anchetatori au dispus prin rezoluție supunerea martorei la testul poligraf pentru constatarea eventualului comportament simulat al acesteia. S-a continuat citarea acesteia ca și martoră, dar Dumitru Ionela Cristina a părăsit țara. Prin Rezoluția nr. 720/P/2003 din 6.08.2004, s-a dispus începerea urmăririi penale față de numita Dumitru Ionela Cristina pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de minori, prevăzută de art. 26 C.pen. raportat la art. 13 din Legea nr. 678/2001, reținându-se că „învinuita Dumitru Ionela Cristina, cursanta yoga, în baza unei înțelegeri prealabile cu inculpatul Bivolaru Gregorian, l-a ajutat pe acesta, oferind în perioada 2002 - martie 2004 găzduire minorei Dumitru Mădălina, prin punerea la dispoziție a imobilului situat în București, str. Vasile Grozavu, nr. 2, sectorul 5, aflat în proprietatea sa, în vederea întreținerii de raporturi sexuale cu aceasta”.

Prin Ordonanța nr. 720/P/2003 din 6.08.2004, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București dispune indisponibilizarea imobilului aparținând învinuitei Dumitru Ionela Cristina din București, sector 5, str. Vasile Grozavu, nr. 2. măsură luată în baza art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 678/2001 privind traficul de persoane, potrivit căruia bunurile care au servit la săvârșirea infracțiunii de trafic de minori sunt supuse confiscării speciale.

Prin Rechizitoriul nr. 720/P/2003 din data de 13.08.2004 s-a dispus disjungerea cauzei și cercetarea într-un dosar separat a învinuitei Dumitru Ionela Cristina pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la trafic de minori, prevăzute de art. 26 C.pen. raportat la art. 13 alin. (1) și (4) teza I din Legea nr. 678/2001, deoarece „acesteia nu a putut să îi fie prezentat materialul de urmărire penală, fiind plecată din țară”. Este ușor de observat și de făcut corelația că abia după ce martora Dumitru Ionela Cristina a dat declarația din 23.06.2004, în care a afirmat că este sigură că inc. Bivolaru Gregorian nu a săvârșit infracțiunea de act sexual cu minora Mădălina Dumitru, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a început urmărirea penală împotriva ei pentru complicitate la infracțiunea de trafic de minori și a luat simultan și măsura indisponibilizării imobilului proprietatea personală a acesteia din București, sector 5, str. Vasile Grozavu, nr. 2, măsură luată prin Rezoluția nr. 720/P/2004 din 6.08.2004.

Instanța apreciază că teama de a nu fi condamnată la o pedeapsă cu închisoarea, precum și teama de a nu își pierde imobilul proprietate personală au determinat-o pe Dumitru Ionela Cristina să încalce legea și să săvârșească infracțiunea de măturie mincinoasă.

Este evident că aceasta a făcut o înțelegere cu Parchetul, în sensul de a accepta să își modifice declarația din 23.06.2004 și de a face apoi afirmații mincinoase împotriva inc. Bivolaru Gregorian, în schimbul scoaterii sale de sub urmărire penală și al ridicării măsurii indisponibilizării imobilului său.

Înțelegerea s-a concretizat mai întâi prin emiterea Rezoluției nr. 2361/P/2004 din 31.08.2004 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, prin care s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuitei Dumitru Ionela Cristina și ridicarea măsurii indisponibilizării imobilului său din București, str. Vasile Grozavu nr. 2, sector 5. Astfel, în mod paradoxal, și fără niciun argument juridic, la mai puțin de o lună de la începerea urmăririi penale, fără a se mai face noi probe în cauză în sensul celor reținute în rezoluția nr. 2361/P/2004 din 31.08.2004, Dumitru Ionela Cristina este inexplicabil scoasă de sub urmărire penală. De asemenea, Parchetul a mai dispus simultan și ridicarea măsurii indisponibilizării imobilului învinuitei Dumitru Ionela Cristina, acesta fiind înstrăinat imediat de către aceasta.

La două zile după ce este scoasă de sub urmărire penală, în data de 1.09.2004, aceasta formulează plângere penală împotriva inc. Bivolaru Gregorian și a conducerii MISA pentru infracțiunea de trafic de persoane.

Așa cum s-a arătat, această schimbare a poziției adoptate de Dumitru Ionela Cristina a fost făcută după ce Parchetul a început urmărirea penală împotriva acesteia pentru complicitate la infracțiunea de trafic de minori și după ce împotriva ei s-a instituit măsura indisponibilizării în vederea confiscării a bunurilor sale imobile, respectiv al imobilului din București, sector 5, str. Vasile Grozavu, nr. 2.

Aceasta demonstrează foarte clar că Dumitru Ionela Cristina a fost dispusă să facă afirmații mincinoase în această cauză cu intenția evidentă a acesteia de a se disculpa față de acuzația de complicitate la trafic de minori, de a determina convingerea instanței în sensul condamnării inculpatului Bivolaru Gregorian, precum și de a obține ridicarea măsurii indisponibilizării imobilului proprietatea sa cu scopul de a-l înstrăina, ceea ce a și făcut în luna noiembrie 2004.

Aceste aspecte sunt dovedite și de afirmațiile făcute de martorul Manea Alexandru, iubitul lui Dumitru Ionela Cristina, căruia aceasta i-a mărturisit că în mod deliberat a declarat mincinos, pentru a putea să scape de hărțuirea organelor de anchetă și pentru a putea să-și recupereze proprietatea sechestrată: „În perioada percheziției eu eram în Germania, și la întoarcere am vorbit cu prietena mea, care mi-a spus că a fost solicitată de organele de anchetă să dea tot felul de declarații mincinoase în legătură cu relația inculpatului cu Mădălina. Aceasta a refuzat să dea declarație, însă ulterior mi-a spus că e tracasată de organele de anchetă, chemată la două zile la Parchet, că i s-a sechestrat casa, iar în final nu a mai rezistat acestui stres și a plecat în Japonia. De asemenea a pierdut în acea perioadă și o sarcină. Prietena mea mi-a spus că a fost adusă cu forța din Japonia de organele de anchetă, că a fost amenințată că i se va lua casa dacă nu dă declarații așa cum au solicitat organele de anchetă, iar după un timp ea a întrerupt legătura cu mine și cred că a dat declarații” (Declarația martorului Manea Alexandru din 17.04.2009 – Tribunalul Sibiu în Dosarul nr. 405/85/2005 - a se vedea al doilea volum de înscrisuri depus de inculpatul Bivolaru Gregorian).

Împotriva lui Dumitru Ionela Cristina au fost formulate mai multe plângeri penale pentru săvârșirea de mărturie mincinoasă pentru declarațiile făcute în Dosarul nr. 405/85/2005 în care i s-a atribuit calitatea de martor după scoaterea sub învinuire (care conțin numeroase afirmații privitoare la situația de fapt reținută în prezenta cauză, având în vedere că urmărirea penală a fost comună până la dispunerea disjungerii). Una dintre plângeri a fost soluționată în anul 2005 prin Rezoluția nr. 1770/P/2005 din 1.11.2005 prin care s-a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, în sensul că fapta de a face afirmații mincinoase există, dar numita Dumitru Ionela Cristina nu poate răspunde penal, deoarece a avut anterior calitatea de învinuită în cauză, calitate în care nu avea obligația să nu denatureze adevărul. În prezent mai există alte trei dosare penale în care aceasta este cercetată pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă pentru afirmații făcute în Dosarul nr. 405/85/2005 în urma plângerilor formulate de inc. Bivolaru Gregorian, Dosar nr. 6060/P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 2 București, de martorul Pop Teodor, Dosar nr. 8114/P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 2 București și de inculpata Farcași Maria, Dosar nr. 8115/P/2013 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sector 2 București.

În acest context se poate înțelege cum practic această persoană inițial învinuită în cauză a fost transformată de Parchet în partea vătămată pentru a fi folosită împotriva celorlalți învinuiți. Fiind „datoare” Parchetului pentru favoarea de a fi scoasă de sub învinuire și de a își recupera casa, aceasta declară practic tot ce i se cere. Declarațiile ei sunt practic dictate și fac referiri la informații pe care aceasta nu avea cum să le cunoască.

Este uimitor, cum aceasta face de exemplu declarații extrem de detaliate cu privire la bunurile deținute de inculpații din cauză, pe care nici nu îi cunoaște sau cu care nu a fost în relații apropiate. Iată doar câteva exemple din cele foarte multe care se pot întâlni în declarațiile acesteia:

- Trandafir Claudiu – „în calitate de președinte al Fundației TARA, a pus la dispoziție MISA clădirile din strada Dimitrie Pompei nr. 3-5, sector 2, proprietate a TARA, pentru a fi folosit ca ashram al MISA, iar tot în strada Dimitrie Pompei nr. 3-5, sector 2 – construcție 1.418,4 mp (declarația din 25.10.2005)

- Visterneanu Lăcrămioara – „...este proprietară a unor imobile cumpărate din banii MISA proveniți din exploatarea adeptilor MISA, prin karma yoga, cum sunt str. Brebenei nr. 14, sector 5, str. Mache Eftimiu nr. 11, sector 5, Bd. Națiunile Unite nr. 6, bl. 105, ap. 41, sector 5, str. Telita nr. 21, bl. 122B, sc 1, ap. 55 coproprietate cu Visterneanu Cătălin și Visterneanu Elena, str. Trompetului în 14, sector 5, str. Veseliei nr. 64, sector 5, unele dintre aceste imobile fiind folosite drept ashramuri” (declarația din 25.10.2005).

- Ciuciulete Daniel – „...Cal. Ferentari nr. 72, Bl. 4C, sc. A, boxa 14, Cal. Ferentari nr. 72, bl. 4C, sc. A – boxă, Cal. Ferentari nr. 72, bl. 4C, sc. B – boxa, str. Peleaga nr. 15, sector 5, mun. Craiova str. Ecaterina Teodoroiu nr. 17, jud. Dolj – 184 mp teren, mun. Craiova str. Ecaterina Teodoroiu nr. 17, jud. Dolj – 120 mp teren” (declarația din 25.10.2005)

- Roșu Petru – „era proprietar al imobilelor din str. Bonea Constantin, nr. 26, sector 5, Cal. Ferentari nr. 20, bl. 126, sc. 1, ap. 24, str. Peleaga nr. 18, sector 5, str. Peleaga nr. 20, sector 5” (declarația din 25.10.2005)

Și este elocvent că toate aceste detalii de o precizie extrem de suspectă Dumitru Ionela Cristina le furnizează procurorului abia în data de 25.05.2005, la 5 zile după ce se prezentase la Parchet și declarase că nu mai are nimic de adăugat la cele declarate anterior în mai mult de 10 declarații. Realizând că practic nu poate proba nimic din faptele reținute prin actele de începere a urmăririi penale, procurorul a mai chemat-o pentru o ultimă dată și în 2 declarații însumând 40 de pagini îi dictează în formă comprimată toate cele reținute în încadrarea juridică a faptelor din rechizitoriu.

Faptul că sunt declarații dictate reiese din erorile pe care le face aceasta atunci când este de acord să declare aspecte pe care nu le cunoaște. De exemplu, partea civilă Dumitru Ionela Cristina, deși nu a participat la niciun curs al lui Roșu Petru, face afirmații detaliate despre ce relatează acesta la cursul său:

„Roșu Petru... îi îndemna pe cursanți la supunere totală față de guru spiritual în persoana lui Bivolaru Gregorian, renunțarea la o viață normală și adoptarea unei vieți dedicate guru-lui”.

Dovada că Dumitru Ionela nu spune adevărul și că în realitate nu l-a cunoscut pe Roșu Petru reiese din faptul că aceasta face referire la inculpat în declarațiile sale indicându-i prenumele din buletin, Petru, pe care acesta nu l-a folosit niciodată nici în viața personală și familială și nici în cadrul activităților pe care le-a desfășurat la cursurile organizate de MISA, el fiind apelat de toți cei care îl cunosc doar ca Viorel (care este ca un pseudonim).

Aceasta se poate dovedi prin studiul tuturor declarațiilor martorilor Parchetului care cu adevărat l-au cunoscut în calitate de cursanți ai lui: [...]

De asemenea, și toți ceilalți martori sau părți vătămate audiate în cauză, când afirmă că îl cunosc pe acest inculpat din diferite conjuncturi (fără conotații penale) îl numesc numai Viorel Roșu și nu Petru Roșu [...]

Doar Dumitru Ionela Cristina îl numește Petru Roșu.

Tot Dumitru Ionela Cristina indică cu o precizie uimitoare adresele proprietăților acestuia, după cum am arătat mai sus.

Declarațiile lui Dumitru Ionela Cristina abundă de astfel de afirmații mincinoase, cum sunt cele legale de suma de 12.000 dolari SUA pe care afirmă că ar fi împrumutat-o de la inculpatul Bivolaru Gregorian ca să își finalizeze reparațiile la vila din Vasile Grozavu pe care și-a cumpărat-o cu banii obținuți în Japonia (declarația din 2.09.2004)

Dovada că afirmă neadevăruri este chiar contractul de împrumut încheiat la notar cu martorul Teodor Pop pentru suma de 12.000 dolari SUA (a se vedea al doilea volum de înscrisuri depus de inc Bivolaru Gregorian). Dacă acest contract ar fi fost fals, cum a susținut martora, în sensul că martorul Teodor Pop nu a fost de față la semnarea lui și că în realitate banii împrumutați erau dați de inculpatul Bivolaru Gregorian și nu martorul Teodor Pop, martora Dumitru Ionela Cristina avea posibilitatea să se înscrie în fals și să solicite organelor judiciare să constate săvârșirea respectivei infracțiuni. Ea nu a înapoiat nici până în prezent împrumutul solicitat de la Teodor Pop, care a solicitat prin executor judecătoresc executarea silită a acesteia în scopul recuperării sumei împrumutate. În fapt martora Dumitru Ionela Cristina a împrumutat suma de 12.000 dolari SUA de la martorul Teodor Pop pentru a termina construcția imobilului, dar și cu intenția de a îl înșela și de a nu-i mai restitui banii, deoarece în momentul în care martora a reușit să obțină de la Parchet ridicarea măsurii indisponibilizării imobilului său, ea a procedat imediat la vânzarea imobilului, dar cu toate acestea nu a restituit suma de 12.000 dolari SUA conform contractului.

- Martorul Pop Teodor:

- declarația din 26.03.2010 din fața Tribunalului Sibiu: „...încheiasem un contract de comodat cu Dumitru Cristina pentru etajul imobilului de pe strada Vasile Grozavu nr. 2. Acest contract l-am încheiat în condițiile în care acordasem un împrumut lui Dumitru Cristina și martorului Manea Alexandru, nerestituit până în prezent, iar aceștia mi-au permis să folosesc acest etaj, care era neamenajat (...) Împrumutul a fost dat pentru renovarea casei de pe str. Vasile Grozavu, eu fiind prieten cu martorul Manea și încheind și acte cu privire la acest împrumut. La momentul expirării contractului, dat fiind faptul că nu mi s-a restituit suma și cei doi nu mai răspundeau la telefoane, am promovat acțiune pentru recuperarea banilor, însă fără rezultat”.

- declarația din 21.11.2012 dată în fața I.C.C.J.: „La începutul anului 2003, în luna ianuarie am fost contactat de Alex și rugat să îl împrumut cu o sumă de bani pentru renovarea imobilului în care locuia împreună cu soția Dumitru Cristina, inclusiv sistemul de încălzire și cumpărarea unei centrale termice. Era vorba de suma de 12.000 dolari. (...) La fața locului, discuțiile le-am purtat cu Cristina. Am convenit să le împrumut suma de 12.000 dolari pentru doi ani fără dobândă.

În acest sens banii au fost înmânați în luna martie 2003 și foarte curând s-a încheiat și contract de împrumut la notariat”.

- Martorul Manea Alexandru:

- declarația din 17.04.2009 în fața Tribunalului Sibiu: „Pentru finalizarea casei mai avea nevoie de 12.000 dolari și întrucât prietena mea nu era solvabilă eu am solicitat ajutorul unui prieten – TEODOR POP, care mi-a oferit această sumă. Eu am ajutat la construirea casei și datorită ajutorului financiar acest prieten mi-a solicitat permisiunea de a folosi etajul casei, cerere cu care prietena mea a fost de acord”.

- declarația din 21.11.2012 dată în fața I.C.C.J.: „Eu știam despre acel Teo că are mulți bani în comparație cu mine și că se ocupă cu imobiliare. În acest context am apelat la el

pentru a ne împrumuta cu o sumă de bani pentru finalizarea locuinței, fiind vorba despre 12.000 dolari. (...) Am convenit cu acest Teo să existe un sechestru pe casă pentru suma împrumutată și de asemenea, etajul să îl folosească el până la restituirea împrumutului, în condițiile în care noi locuim doar la parter. În acest sens, s-au încheiat niște acte notariale în luna martie 2003”.

Un alt exemplu: din declarația părții civile Dumitru Ionela Cristina Parchetul mai reține următoarele: „în perioada 2001-2004, numitul Buruiană Ovidiu era coordonator al ashramului din str. Veseliei nr. 64, sector 5” ... „Buruiană Ovidiu fiind șef de ashram în str. Veseliei nr. 64 folosea un ton foarte autoritar...”. Și această parte civilă se contrazice și indică cu o altă ocazie pe numita Carmen Botezatu ca fiind șefă de ashram la Veseliei nr. 64, dar ceea ce este uimitor, că aceasta se contrazice chiar în interiorul aceleiași declarații, ceea ce demonstrează că nu spune adevărul.

Partea civilă Dumitru Ionela Cristina, mai face afirmații contradictorii (uneori chiar în aceeași declarație) și, prin urmare, mincinoase cu privire la acest cine era coordonatorul activității de la Biblioteca MISA. După cum se poate observa, partea civilă Dumitru Ionela Cristina nu are declarații coerente legate de cine este șeful/coordonatorul activității din acest imobil.

În lumina celor prezentate, se poate observa cu ușurință modul ilegal în care a fost efectuată urmărirea penală în cauză și trimiterea în judecată a inculpaților. Practic acest dosar se bazează în întregime doar pe interpretarea complet ilegală și în afara textului incriminator pe care Parchetul o face termenului de „karma-yoga” pe care îl definește ca fiind „muncă obligatorie”. Declarațiile martorilor, atât ai acuzării, cât și ai apărării, luate de instanța de judecată, arată însă care este semnificația acestui concept și de ce el nu poate fi asociat cu nici o formă de exploatare:

- martorul Ristache Marius (martor al Parchetului):

„Personal am perceput noțiunea karma yoga ca fiind o acțiune internă la nivel psihic a fiecărui individ, yoga fiind o relație internă a fiecărei persoane iar karma yoga nu am privit-o ca o aservire la un interes personal sau către o anumită persoană”.

- martorul Lazăr Radu Dan (martor al Parchetului):

„Arăt că activitatea desfășurată de o persoană sub auspiciul consacrării acțiunii respective și a consecinței ei cu titlu de Karma Yoga nu poate fi consacrată unei persoane fizice sau juridice concrete ci esența Karmei Yoga o presupune Divinul. Eu privesc karma yoga ca fiind o activitate pur voluntară și nu ca o sancțiune, ca o pedepsire a încălcării unor așa-zise reguli. Personal arăt că și activitatea de a merge la serviciu și a fi retribuit poate fi Karma Yoga. Nu a fost cazul niciodată ca atunci când participam la cursul de yoga să mi se ceară să prestez muncă neremunerată în folosul vreunui inculpat”.

- martora Ambăruș Gabriela:

„Referitor la activitățile pe care practicanții yoga le desfășurau, toate constau în activități de voluntariat, fără a fi plătite, fără a fi obligați. (...) Karma yoga este o forma de yoga și eu personal o explic prin acea atitudine interioară, concret ceea ce faci să îi dăruiești lui Dumnezeu, respectiv roadele activității desfășurate în acest scop să fie închinat lui Dumnezeu. (...)”.

- martorul Gămulea Andrei

„Personal apreciez că nu se poate pune semn de egalitate între noțiunea de karma yoga și munca neremunerată, deoarece prima noțiune se referă la o disciplină tradițională, o formă de meditație personală, individuală, ce nu poate fi contorizată”.

- martorul Ion Alexandru Cristian:

„Întrebat fiind ce înțeleg eu prin noțiunea de «karma yoga», arăt că karma înseamnă acțiune, iar yoga, uniune sau fuziune cu Dumnezeu. Ca atare, înseamnă că atunci când faci karma yoga activitatea pe care o desfășori să fie integrată, respectiv dedicată, iar persoana care o desfășoară să conștientizeze că acționează în așa fel, încât acțiunea sa este menită integrării în armonia universală. Consider că în situația prezentului dosar, noțiunea de karma yoga s-a vehiculat eronat, pentru că toată activitatea desfășurată de cursanți era voluntară, neexistând nicio constrângere, neștiind de vreo persoană care să fi fost obligată să lucreze pentru vreunul dintre inculpații în cauză. (...) Ca noțiune pe care să o predau în cadrul cursurilor yoga, nu mi s-a cerut și nici nu am făcut karma yoga, respectiv nu ca activitate obligată și să fie remunerată, ci a venit benevol din interiorul conștiinței mele. Tot benevol am ajutat atunci când se organizau simpozioane sau conferințe la primirea oaspeților, respectiv activități organizatorice”.

- martorul Penescu Bogdan:

„În legătură cu termenul «karma yoga», vreau să arăt că este o ramură a sistemului yoga, care nu se predă la cursuri, și eu o explic prin aceea că este o stare lăuntrică a unei persoane ce desfășoară o activitate, concluzionând, e acțiunea de dragul acțiunii, nu se poate cuantifica, nu este o normă, așa cum greșit s-a înțeles și s-a consemnat în dosar, e starea cu care faci o activitate, urmărind să intri în armonie, să îi faci voia lui Dumnezeu”.

Nu sunt fondate nici susținerile Parchetului potrivit cărora în cadrul cursurilor de yoga se urmărea izolarea practicanților, în sensul îndemnării lor să rupă legăturile cu familia. O primă dovadă sunt chiar declarațiile părților civile care sunt rude între ele și au participat împreună la cursuri. Declarațiile martorilor arată de asemenea că această acuzație nu este fondată:

- persoana vătămată audiată în calitate de martor Lupescu (Simionescu) Ilinca: „Nu mi s-a interzis să iau legătura cu familia însă eu am făcut-o mai rar pentru că nu știam ce să le spun. Sora mea locuia și ea cu mine în ashram”.

- martora Ambăruș Gabriela:

„De asemenea, vreau să arăt că personal am ținut legătura cu familia și nu am cerut cursanților yoga să rupă astfel de legături, după cum astfel de cereri nu au venit nici din partea inculpaților”.

- martorul Ion Alexandru Cristian:

„Personal practic Yoga de la 12 ani, fiind chiar încurajat de către părinți”.

- martorul Penescu Bogdan:

„Din copilărie am aflat de existența practicilor yoga, pentru că și părinții mei au practicat această disciplină. (...) Persoanele ce locuiau în căminul Pipera aveau viața lor proprie cu serviciu, familie și se întâlneau aici doar pentru a practica yoga. ceea ce înseamnă că accesul era liber, într-un sens sau altul, legăturile cu familia nu erau întrerupte, mai mult în cazul părții vătămate Costea Cornel, chiar în această locație și-a cunoscut viitoarea soție”.

Probatoriul administrat infirmă și afirmațiile din rechizitoriu potrivit cărora inculpatul Bivolaru Gregorian era prezentat ca un „iluminat”, „guru” cu puteri supranaturale, ale cărui ordine trebuiau ascultate necondiționat: [...]

Inconsistența probelor acuzării din prezenta cauză și absurditatea acuzațiilor aduse prin rechizitoriu dovedesc caracterul represiv al acestei acțiuni a autorităților împotriva membrilor și simpatizanților MISA, a căror libertate de conștiință este astfel grav încălcată. Scopul real și evident al rechizitoriului și al trimiterii în judecată a inculpaților nu a fost tragerea lor la

răspundere penală, ci desființarea acestei școli de yoga prin descurajarea membrilor ei de a își exercita libertatea de conștiință.

Conform rechizitoriului, așa cum s-a arătat, Bivolaru Gregorian și alte 20 de persoane ar fi „exploatat” munca fizică și intelectuală a membrilor și simpatizanților MISA. Întregul dosar se bazează doar pe plângerile a 12 foști cursanți care acuză fără dovezi că ar fi prestat muncă fizică în timp ce locuiau în așa-zisele „ashram-uri” sau atunci când participau la activitățile MISA. Plângerile acestor așa-zise „părți vătămate” au fost scrise și semnate abia după perchezițiile extrem de violente și abuzive din 18 martie 2004 efectuate în cauză, când autoritățile judiciare, presa și S.R.I. deja se pronunțaseră împotriva MISA, încălcând grav prezumția de nevinovăție a celor cercetați. Totul arată că aceste plângeri sunt rezultatul presiunii politice exercitate prin intermediul procurorului, ca urmare a faptului că perchezițiile nu au dus la descoperirea de probe în susținerea unor acuzații penale.

Este mai mult decât semnificativ că cei 12 foști cursanți MISA care s-au constituit ca părți vătămate nu au formulat plângerile înainte de 18 martie 2004, imediat după epuizarea presupuselor fapte reclamate de ei, deși ei nu mai urmau cursurile yoga și nu mai locuiau nici în așa-zisele „ashram-uri” de mai mulți ani de zile. Prin urmare, ei nu se aflau sub acea așa-zisă forță a autorității simbolice a inculpaților pe care ei o reclamă. Semnificativă este și disproporția dintre așa-zisul prejudiciu descris și sumele fabuloase cerute ca daune, de peste 5 milioane de euro.

Publicarea integrală pe internet a întregului Rechizitoriu, chiar înainte de a fi sesizată instanța de judecată, dovedește cu prisosință aceste presiuni care au existat în timpul anchetei. Totodată, nimic nu dovedește mai bine fabricarea unei grave acțiuni represive împotriva membrilor și simpatizanților MISA decât această inconsistență a acuzațiilor. În ciuda sutelor de polițiști, procurori, agenți S.R.I. care au lucrat la caz și a sumelor imense de bani cheltuite pentru această anchetă, tot ce s-a obținut au fost câteva declarații ale unor adulți care au pus semnul egal între traficul de persoane și munca voluntară pe care ei susțineau că ar fi efectuat-o în cadrul locuințelor numite „ashram”, unde au ales să locuiască din proprie inițiativă, la solicitarea lor. Toți au cerut sume mari ca despăgubire „pentru ca ar fi fost traficați”, cu toate că au fost liberi să părăsească respectivele locuințe când au dorit aceasta și cu toate că nu există minime dovezi ale constrângerii lor în sensul depunerii vreunei activități. „Muncile” pe care le reclamă reclamanții erau efectuate de către ei ca persoane majore, dotate cu discernământ și constau în activități inerente unei comunități care se autoadministrează.

Marea majoritate a celor publicate în ziare despre cursanții MISA nu a avut nimic de a face cu realitatea, având în vedere stilul lor real de viață. Cursanții MISA au fost acuzați că dețineau arme, deși nu au existat niciodată probe pentru susținerea acestei acuzații. Au fost tratați ca oameni periculoși, deși ei practică non-violența. Au fost acuzați de consum de droguri, în ciuda faptului că ei refuză să consume chiar și drogurile obișnuite: cafea, alcool, țigări. Analizele de sânge efectuate de practicanții yoga imediat după percheziții au demontat și aceste acuzații absurde. Cursanții yoga au fost prezentați ca profitori și exploatare, deși ajutorul reciproc este privit cu înaltă considerație printre membrii comunității lor. Singura lor „vină” este în realitate faptul că practică Yoga și susțin un mod alternativ de viață.

Prin intermediul presei s-a urmărit incitarea la ură și violență a cititorilor și a spectatorilor, urmărindu-se ca astfel să fie „justificată” necesitatea acțiunilor anterioare întreprinse de autorități împotriva practicanților MISA și care nu au avut „rezultatul” scontat.

Termenii din lege trebuie însă aplicați exact la situațiile care s-a urmărit să fie reglementate prin acea lege, nu să fie interpretați abuziv și aplicați la situații care nu fac obiectul încălcării legii penale, cum este situația modului de viață al practicanților yoga ales ca urmare a dreptului constituțional la libertatea de conștiință.

Plasarea activităților specifice ale membrilor și simpatizanților MISA sub titulatura traficului de persoane aduce atingere de la început legalității rechizitoriului D.I.I.C.O.T., întrucât legalitatea încriminării exclude interpretarea legii penale prin analogie asupra unor fapte neprevăzute de lege. Este evident că încriminarea traficului de persoane nu a avut ca scop interzicerea activității voluntare sau a dreptului grupurilor de a-și defini o viață comunitară proprie.

[Dacă] aprecierea materialului probator conduce instanța, mai presus de orice dubiu [la concluzia] că faptele nu au fost săvârșite, se impune aplicarea principiului *in dubio pro reo*, având în vedere că așa-zisele probe ale parchetului nu au dovedit existența faptelor. Art. 4 alin. (2) C.proc.pen. care reglementează respectarea principiului respectării prezumției de nevinovăție prevede că: „După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului”.

Cităm în acest sens din practica I.C.C.J., Secția penală, care în decizia nr. 3465 din 27 iunie 2007 a statuat că: „Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în cauză probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune stringent a se da eficiență regulii potrivit căreia «orice îndoială este în favoarea inculpatului»” (*in dubio pro reo*).

Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în art. 3 C.proc.pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula *in dubio pro reo* este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, ca realitatea obiectivă (fapta supusă judecății) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu nu există, dar dacă totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție” și deci *inculpatul trebuie achitat*.

Toate cele de mai sus sunt de natură a dovedi faptul că, prin probele administrate în faza de urmărire penală, Parchetul nu a răsturnat prezumția de nevinovăție și nu a dovedit vinovăția inculpaților. Astfel că, singura soluție care se impune, față de infracțiunea de trafic de persoane este cea de achitare a tuturor inculpaților.

Următoarea parte din prezenta hotărâre va detalia motivele adoptării anumitor soluții privitoare la ceilalți inculpați pentru celelalte infracțiuni reținute în sarcina lor [...].

Astfel, în temeiul art. 397 și art. 404 alin. (4) lit. c) C.proc.pen., în urma dispunerii achitării inculpaților Necula Marius, Vișan Teodora Camelia, Țânțaș Mihaela, Cojocaru Costică, Lazăr Mariana Cipriana, Radu Iuliana, Roșu Camelia, Bozaru Dan, Stroe Cristina, Tiplea Grigore, Catrina Nicolae, Mihăilescu Diana Silvia, Negâci Mihai Robert, Bozdoc Alexandru Cristian, Visterneanu Lăcrămioara, Dochinoiu Diana, Roșu Petru, Buruiană Ovidiu Eusebio pentru săvârșirea de trafic de persoane și a încetării procesului penal față de aceștia pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat și de aderare sau sprijinire a unui grup infracțional organizat, instanța va dispune ridicarea măsurii asiguratorii a sechestrului asupra bunurilor imobile proprietatea inculpaților dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 23.05.2005 (D.U.P.), asupra bunurilor mobile auto dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 23.05.2005, asupra bunurilor mobile bani și bijuterii dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 4.03.2005.

[...]

Pentru aceste motive în numele legii hotărăște

I. În temeiul art. 396 pct. 5 NCPP raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) NCPP dispune achitarea inculpatului Bivolaru Gregorian [...]

II. În temeiul art. 5 și art. 155 alin. (4) NCP, art. 396 pct. 6 raportat la art. 16 pct. 1 lit. f) NCPP, dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Bivolaru Gregorian, constatându-se intervenirea prescripției răspunderii penale față de infracțiuni [...]:

III. În temeiul art. 102 alin. (2) și (4) NCPP constată nelegalitatea:

- probelor obținute prin interceptările telefonice și înregistrările audio și dispune excluderea mijloacelor de probă constând în procesele-verbale de consemnare a convorbirilor inculpatului Bivolaru Gregorian.

- proceselor-verbale de percheziție întocmite cu ocazia perchezițiilor efectuate în datele de 18.03.2004, 19.03.2004, 21.03.2004, 22.03.2004 și 23.03.2004 și dispune excluderea din probatoriu a tuturor faptelor constatate și obiectelor ridicate și consemnate în procesele-verbale de percheziție nelegale.

- probelor constând în rapoartele de constatare telnico-științifice din vol. 35-42 din DUP 6D/P/2004, rapoartele de constatare întocmite de Asociația Psihologilor din România, Comisar-șef psiholog Petrescu Luminița, psihologul Tudorel Butoi, precum și a Studiilor întocmite de Mario Sorin Vasilescu și Preotul Sterea Tache.

IV. Respinge toate acțiunile civile ca neîntemeiate [...].

V. În temeiul art. 399 pct. 1 NCPP, dispune revocarea măsurii arestării preventive dispusă prin mandatul de arestare preventivă nr. 171/U din 15.04.2005 [...]

VI. În temeiul art. 397 și art. 404 alin. (4) lit. c) NCPP, dispune:

- ridicarea măsurii asiguratorii a sechestrului asupra imobilelor [...]

- restituirea tuturor bunurilor ridicate cu ocazia percheziției imobiliare din data de 18.03.2004 [...]

VIII. În temeiul art. 396 pct. 5 raportat la art. 16 pct. 1 lit. a) NCPP, dispune achitarea inculpaților: Catrina Nicolae [...], Buruiană Ovidiu Eusebio [...], Necula Marius Roșu Petru [...], Roșu Camelia [...], Bozaru Dan [...], Vișan Teodora Camelia [...], Țânțaș Mihaela [...], Lomoș Dumitru Remus [...], Mihăilescu Diana Silvia [...], Popescu (Fostă Hangan) Liana

Maria [...], Cojocaru Costică [...] Lazăr Mariana Cipriana [...], Radu Iuliana [...], Stroe Cristina [...], Tiplea Grigore [...], Negîci Mihai Robert [...], Bozdoc Alexandru Cristian [...], Visterneanu Lăcrămioara [...] și Dochinoiu Diana [...] de sub învinuirea comiterii infracțiunii de trafic de persoane prevăzută de art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. a) coroborat cu art. 2 pct. 2 lit. b) din Legea nr. 678/2001, modificată, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen. [noua reglementare art. 210 alin. (1) lit. a) NCP].

[...]

XII. În temeiul art. 102 alin. (2) și (4) NCPP, constată nelegalitatea:

- probelor obținute prin interceptările telefonice și înregistrările audio și înregistrările audio dispune excluderea mijloacelor de probă constând în procesele-verbale de consemnare a convorbirilor inculpații Dochinoiu Diana și comunicațiilor SC EXTAZ SRL.

- proceselor-verbale de percheziție întocmite cu ocazia perchezițiilor efectuate în datele de 18.03.2004, 19.03.2004, 21.03.2004, 22.03.2004 și 23.03.2004 și dispune excluderea din probatoriul a tuturor faptelor constatate și obiectelor ridicate și consemnate în procesele-verbale de percheziție nelegale.

- probelor constând în rapoartele de constatare tehnico-științifice din vol. 35-42 din DUP 6D/P/2004, rapoartele de constatare întocmite de Asociația Psihologilor din România, Comisar-șef psiholog Petrescu Luminița, psihologul Tudorel Butoi, precum și a Studiilor întocmite de Mario Sorin Vasilescu și Preotul Sterea Tache.

XIII. Respinge toate acțiunile civile ca neîntemeiate.

XIV. În temeiul art. 397 și art. 404 alin. (4) lit. c) C.proc.pen., în urma dispunerii achitării inculpaților Necula Marius, Vișan Teodora Camelia, Țantaș Mihaela, Cojocaru Costică, Lazăr Mariana Cipriana, Radu Iuliana, Roșu Camelia, Bozaru Dan, Stroe Cristina, Tiplea Grigore, Catrina Nicolae, Mihăilescu Diana Silvia, Negâci Mihai Robert, Bozdoc Alexandru Cristian, Visterneanu Lăcrămioara, Popescu (fostă Hangan) Liana Maria, Dochinoiu Diana, Roșu Petru, Buruiană Ovidiu Eusebio pentru săvârșirea de trafic de persoane și a încetării procesului penal față de aceștia pentru săvârșirea infracțiunilor de inițiere sau constituire a unui grup infracțional organizat și de aderare sau sprijinire a unui grup infracțional organizat, dispune ridicarea măsurii asigurătorii a sechestrului asupra bunurilor imobile proprietatea inculpaților dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 23.05.2005 (D.U.P.) asupra bunurilor mobile auto dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 23.05.2005, asupra bunurilor mobile bani și bijuterii dispusă prin Ordonanța nr. 6D/P/2004 din 4.03.2005.

XV. În temeiul art. 275 alin. (3) NCPP, cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Cu drept de apel în 10 zile de la comunicare

Pronunțată în ședința publică din 11.02.2015.

Președinte

Ariana Ilieș

Grefier

Diana Călugăr

Urmează două încheieri, ambele din 12.06.2015 privind erori materiale strecurate în sentința penală nr. 62/2015 din 11 februarie 2015.